

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2⁻; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3⁻.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnštvu
Bogoljuba v Ljubljani

* Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega meseca.

Ustanovljeno 1842

Telefon šte. 154

Priporočava prečastiti duhovščini in p. n. občinstvu vse v najino stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot priznано reelno fino delo in najnižje cene. Prekupcem posebno priporočava **oljnate barve v pločevinastih puščicah** ::

≡ **Tovarna** ≡
 oljnatih barv, lakov in firnežev

Brata Eberl

slikarja napisov

pleskarska mojstra c. kr. drž.
 in c. kr. priv. južne železnice

:: v Ljubljani ::

Miklošičeva cesta 6
 za frančiškansko cerkvijo
 Delovanje z elektr. močjo

Dekoracijska, stavbna in
 :: pohištvena pleskarija ::

Trgovina z oljnatimi barvami, laki in firneži ter z vsemi v to široko spadajočimi :: predmeti ::

Delavnica je v Igriški ulici 8

Ceniki na zahtevo

3461 (1—)

Ceniki zastoj

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19 sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

➔ po $4\frac{1}{2}\%$ ➔

to je: daje za 100 K 4 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni davek plača hranilnica sama.

3453

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik

Kanonik Sušnik Janex l. r., podpredsednik.

Dr. Franc Dolšak, zdravnik v Ljubljani, podpredsednik.

Največja češka tovarna za nakupovanje cenega posteljnega perja!

S. Benisch

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prni puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, **1 pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim **sivim puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Csško.** — Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

2035

15-2

Ceno Posteljno Perje

172

1 kg sivega skubjenega perja K 2, poštelega K 2⁸⁰, belega K 4, finega K 6, najboljšega skubljenega K 8, sivega puha K 8, belega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg nadalje poštnine prosto.

Dovršene postelje bogato napolnjene, iz zelo gostega jako trpežnega rdečega, modrega, belega, ali rumenega inlet-nanking-bлага

1 pernica vel. 180x116 cm z blazinama, velikost 80x58, napolnjena z jako lepim mehkim perjem K 16, s polpuhom K 20, s puhom K 24; posamezne pernice K 17, 14, 16; vzglavnica K 3, 3⁵⁰, 4, — Pernice 180x140 cm velike K 15, 18, 20; vzglavnica 90x70 ali 80x80 cm K 4⁵⁰, 5[—], 5⁵⁰. Spod. pernica iz gradla 180x116 cm K 13, 15. Razpošilja proti povzetju pošto, prosto pri naročilu od 10 K dalje. M. Berger v Dešenici št. 1093, Češki les. Za neugajajoče denar nazaj ali se blago zamenja. — Ceniki o žimnicah, odevah, prevlakah in vsem drugem posteljnem blagu zastoj in poštnine prosto.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9
 priporočata svojo največjo zalogo
 zgotovljenih oblek za
 gospode, dečke in otro-
 ke in novosti v konfek-
 ciji za dame.

Frühwirth & Comp.

Dunaj VI, Gumpendorferstrasse 9.

Velika zaloga vseh vrst fotograf. aparatov, prizmat. stekla, fotografske potrebščine vedno sveže v zalogi.

1433 4 1
 Solventnim odjemalcem ugodni plačilni pogoji.

Za slabokrvne in prebolele:

je zdravniško priporočeno **Kuč** najboljšo črno dalmatinsko vino sredstvo.
 4 steklenice (5 kg) franko K 4[—].

1432 3 1 Br. Novakovič, Ljubljana.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen.

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmidta znamenito

OLJE ZA SLUH

odstrani hitro in temeljito nastalo gluhosto, tečenje iz ušes, šumenje po ušesih in naglušnost, tudi ako je že zastarano.

Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi.

Dobiva se samo v lekarni pri „Črnem orlu“ na Novem trgu v Celovcu. 1984 7—1

2603

Kri! dosežejo odrasli in otroci, bolni in zdravi. Polovico stroškov prihranite v go-

Moč! spodinjstvu na kavi, sladkorju in mleku, ako pijete **SLADIN**,

Zdravje! to je dr. pl. Trnkóczyja slađni čaj.

En zavoje velja 50 vin. Dobiva se povsod. Po pošti se naroča najmanj pet zavojev pod naslovom v glavni zalogi.

Lekarna pl. Trnkóczy

v Ljubljani zraven rotovža.

Bogata zaloga

3263

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

lv. Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Mesečni koledar za avgust 1910.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti	
		Ijublj. škof.	Iavant. škof.		
1	Ponedelj.	Vezi ap. Petra; Makabejski bratje	Tunice	} Mozirje	
2	Torek	Alfonz Lig. šk. (Porcijunkula)	Ribnica		
3	Sreda	Najdenje sv. Štefana	Ljublj. Marijanišče		} Luče
4	Četrtek	Dominik, sp.	Št. Ožbalt		
5	Petek	Dev. Mar. Snežnica; Ožbolt	Gora p. Sodraž.		} Nova Štifta
6	Sobota	Izpremenjenje Gospodovo	Predoslje		
7	Ned.	12. po bink. Kajetan, Donat	Sv. Jakob ob Savi	} Nazarje	
8	Ponedelj.	Cirijak in tov. mučenci	Polica		
9	Torek	Roman, muč.; Afra muč.	Götteniz	} Ptuj	
10	Sreda	Lavrencij, muč.	Raka		
11	Četrtek	Kristofor, muč.	Janče		
12	Petek	Klara, dev.	Gojzd	} Hiralnica	
13	Sobota	Hipolit in Kasijan, muč.	Dobovec		
14	Ned.	13. po bink. Margarita, dev. muč.	Ljublj. Lichtenth.	} Sv. Peter in Pavel	
15	Pond.	Vnebovzetje Dev. Mar.	Polje		
16	Torek	Rok, spozn.	Dolenja vas	} Sv. Urban	
17	Sreda	Liberat, muč.	Ribno		
18	Četrtek	Agapit, muč.	Št. Lovrenc ob T.	} Vurberg	
19	Petek	Ludovik Tolet., škof	Cerklje p. Kranju		
20	Sobota	Bernard, opat	Žalina	} Sv. Andraž	
21	Ned.	14. po bink. Joahim, oč. dev. Mar.	Mekinjne		} Sv. Marko
22	Ponedelj.	Timotej muč.	Trebnje		
23	Torek	Filip Benicij, spozn.	Koprivnik	} Sv. Marjeta	
24	Sreda	Jernej, apostol	Št. Jernej		
25	Četrtek	Ludovik, kralj	Goritica	} Rogatec	
26	Petek	Ceferin I. papež	Zgornji Tuhinj		
27	Sobota	Jožef Rolus.; Natalija	Dole	} Sv. Križ pri Slatini	
28	Ned.	15. po bink. Srce Marijino.	Štanga		
29	Pond.	Obglavljenje Janeza Krstnika	Stopiče	} Sv. Ema	
30	Torek	Roza Limanska, dev.	Brdo		
31	Sreda	Rajmund; Izabela, devica	Višnja gora	} Sv. Peter	
					Kostrivnica

Odpustki mesca avg. 1910.

2. Torek. Porcijunkula. Od včeraj, dne 1. avgusta popoldne, pa do danes, dne 2. avgusta zvečer, dobé v redovnih cerkvah sv. Frančiška vsi verniki popoln odpustek tolikokrat kolikorokrat obiščejo cerkev in tam molijo v namen svetega očeta. Odpustek se more darovati tudi dušam v vicah. — Izpoved se lahko opravi še v soboto, 30. julija; sveto obhajilo pa se mora prejeti ali v ponedeljek, 1. avgusta, ali pa v torek, 2. avgusta. Onim, ki hodijo k izpovedi vsak teden, za porcijunkulo ni treba posebe hoditi k izpovedi.

4. Četrtek, I. v mesecu. Popoln odpustek: udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, — če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

5. Petek, I. v mesecu. Popoln odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje bratovščine presv. Srca Jezusovega dobé popoln odpustek proti navadnim pogojem; b) udom bratov-

ščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, — in če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

7. Nedelja, I. v mesecu. Sv. Kajetan, sv. Albert. Udom rožnovenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega popoln odpustek proti navadnim pogojem, danes ali pa I. petek. Popoln odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje in onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

12. Petek. Sv. Klara. Tretjerednikom vesoljna odveza.

15. Ponedeljek. Veliki Šmaren. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 4. dan t. m.; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi, izpovednik more namesto obiska v bratovski cerkvi določiti kako drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenške bratovščine v katerikoli cerkvi;

Znanstveni in narodni cilji jeruzalemskega romanja.

Lepo je v številki 7. »Bogoljuba« začetel jeruzalemski romar č. gosp. župnik Alojzij Šoba »pomen jeruzalemskega romanja z verskega stališča«. Tako sem si tudi jaz to mislil, le tako točno na podlagi katekizma bi ne bil vedel vsega povedati.

»To je pravo romanje v Jeruzalem, če se vrši v duhu pokore in prisrčnega sožalja s trpljenjem našega Gospoda Jezusa Kristusa in žalostne Matere Marije. Ta duh, to sožalje morata zavzemati prvo mesto v srcu romarja, potem šele naj ima prostor ukaželjnost, radovednost, razvedrilo.« (»Šmarnice romarja jeruzalemskega«, predgovor.) Prvem delu tega načrta torej se je odzval č. gosp. župnik Šoba s svojim spisom; naj bo meni dovoljeno še nakratko spregovoriti o postranskih, pa vendar zelo važnih ciljih odprave v sveto deželo.

I. Znanstveni cilj.

Gre se za razlago sv. pisma, knjige vseh knjig.¹⁾ Spisana je v Sveti deželi. Znanstveno-kritično preiskovanje svete

dežele Palestine, njene preteklosti in sedanjosti, in sicer v zemljepisnem, zgodovinskem, narodopisnem in jezikovnem oziru, to je posebna veda, ki se imenuje palestinologija. Da je za razlago sv. pisma velike važnosti poznavanje Svete dežele in zlasti še autopsija (gledanje na lastne oči), izraža celo jasno že sv. Jeronim: »V sveto pismo bode jasnejše gledal tisti, ki je videl Judejo na lastne oči in starodavnih njenih mest in krajev spomenike.« Kako vse drugače bo razlagal n. pr. priliko »o sejavcu in semenu« on, ki je hodil po peš-potih Samarije ob njivah, ograjenih z vrstami kamenja, obraslega semtertje z visoko hudo trnjevo živo sečo (Cactus Opuntia) . . . ; kako drugače bo vedel povedati, kaj je »kruh pod pepelnjak«, tisti, kdor je videl borne, v živem pepelu pečene pogačice v rokah svetodeželskih felahov (kmetov), kakor oni, ki se za to ni zanimal in so mu zadostavale le stare knjige.

Korist palestinologije je očitna. Nejasne besede, temni izreki sv. pisma, katerih pomen bi po nakopičenih starejših komentarjih človek zastonj iskal, stopajo razlagalcu-palestinologu s čudovito jasnostjo pred dušo; mnogi izrazi pa, katere je prej imel le za okraske živega pri-

¹⁾ Primerjaj v tej zadevi moj obširni članek »Palestinologija« v bogoslovsko-znanstvenem listu »Voditelj« leta 1909., zvezek 2., stran 207 i. d.

povedovanja, pretvarjajo se v njegovi glavi v življenja polne ideje.

In kar je rekel sv. Jeronim, je danes še večjega pomena, ker se ljudstvo in dežela Palestina nagloma spreminjata. Že čez deset let vozi hlapon iz Jafe v Jeruzalem in ne bo več dolgo, bodo piščalke parnikov žvižgale po Jordanu. Nekdaj je trajala pot iz Nazareta gori v Jeruzalem tri dni in črez hrib in dol so se razlegale romarske pesmi (Davidovi psalmi: cantica graduum). To pot bode kmalu moči z brzovlakom v treh urah opraviti. Tuji sprevodniki bodo izklicavali postaje: Nazaret! — Najm! — Djenin! — Šomeron (Samarita)! — Naplus (Sihem)! — Betel! — El Kuds (Jeruzalem)! Felahi, uniformirani v železničarje, ne bodo več jedli »podpepelnjakov«, ker vsaj na postajah bodo novodobne pekarije. Beduini iz puščave tudi več ne bodo določevali, koliko je ura, po svoji senci, ker v žepih telovnikov bodo nosili prave Roskopfovke od Hanuša Konrada! Pri ljudski veselici ob studencu Ain Silvan bodo izginili zadnji sledovi Davidove slavnostne himne, ko se bo postavil tam prvi evropski kolotoč in pod njegovim šotorom zaškripal češki »kolovratek«! Ker se tedaj svetim krajem, »kjer so stale Njegove noge«, bliža taka osoda, je za palestinologe skrajni čas, da se pobere, kar bi morda še ne bilo zbrano; — čez nekaj desetletij bode v Palestini videti le še senca skrivnostno krasne minulosti, ki je pobegnila v — muzeje!

II. Narodni cilji.

Naši slovensko-narodni cilji? Pa je pri jeruzalemskem romanju tudi še o teh mogoče govoriti? — In še kako! Le poslušajte.

1. Razložil sem že v 3. letošnji številki »Bogoljuba«, kako bode Sveta dežela postavnim potom kmalu postala »last katoliške Cerkev, krščanskih verskih ločin, družb, podjetij in narodov (narodna last)«, ter pristavil: »Ali pač misli kdo na to, da bi se tudi slovenskemu narodu zagotovil vsaj košček Svete dežele, vsaj

krpica te suknje Gospodove?!« Na to opozarjam še enkrat!

2. Skoraj na vrhu Oljske gore na strani proti Betaniji nahaja se dandanes nova stavba, samostan karmelitaric s cerkvijo »Očenaša«. Starodavno krščansko sporočilo trdi, da je tukaj božji Učenič svoje učence učil moliti očenaš. Na stenah križevega hodnika tega samostana nahajajo se velike plošče, na katerih je zapisana Gospodova molitev v različnih jezikih. Če moj dnevnik prav poroča, bilo je leta 1889., ko sem bil tam, že 32 takih plošč in madjarski »očenaš« je že tudi ležal na tlaku pripravljen, da se vzdida. Graški romarji (1908) poročajo, da so videli Gospodovo molitev zapisano v 35 jezikih. Tudi slovenski mora priti tje.¹⁾ To je vendar eminentno narodni cilj našega jeruzalemskega romanja!

3. Še eno! Spominske table in plemiški grbi. Za tistih časov, ko je bila cerkev Božjega groba v krščanski posesti, bil je ponos plemiških rodovin po vsej Evropi, če je bil ščit z njihovim plemiškim grbom razobešen na steni v bližini Božjega groba. Marsikateri vitez je zapustil domovino z dvema ščitoma; enega je razobesil pri Božjem grobu, z drugim se je bojeval in bil ž njim pokopan. Marsikateri starček grof ali knez je odposlal svojega sina v Jeruzalem samo, da razobesi pri Božjem grobu rodbinski grb. Vse te dragocene spomenike srednjega veka je kajpada uničilo turško nasilje. Sedaj je kapela avstrijskega gostišča in celo prvo nadstropje te palače okinčano s plemiškimi grbi. Najprej vidimo tukaj 22 spominskih tabel romarjev in romaric iz naše cesarske rodovine. Prvi med njimi je grof Albreht, oče cesarja Rudolfa Habsburškega. Grof Albreht je umrl leta 1240. v Sveti deželi in bil tam pokopan. Potem sledi dolga vrsta

¹⁾ Pa to ni moj, ampak kategoričen imperativ (velevnik)! Pisatelj. — V pomirjenje gospodu kategoričnemu imperativu bodi povedano, da se bo to tudi zgodilo in je že preskrbljeno. Uredn.

plemiških grbov. Omenjam le nekaterih štajarskih: Opat Gisilbert iz Admonta (leta 1101), ... Friderik iz Ptuja (1217), ... Viljem pl. Tegetthoff (1869), ... knezoškof Leopold IV. sekovski (1894), ... Jožef grof D'Avernas (1901) ...

Tudi Slovenci imamo že nekaj mlajših plemiških rodovin. Njih udje bi storili le svojo narodno dolžnost, če bi se od-

ločili, eden in drugi, na božjo pot v Jeruzalem!

Zlasti slovesen pa bode za naše slovenske romarje trenutok, ko se bodo na svoje častno mesto v Jeruzalemu posadil grb slovenskega kneza in škofa, njih voditelja; grb, čist kakor lilija; grb, ki je predržal že marsikateri udarec za vero in dom!

F. S. Šegula.

Zakaj ne smem v Jeruzalem?

Zakaj ne smem v deželo sveto?
Zakaj ne smem, ne morem tje,
kjer tisto se nebo razpenja,
ki Stvarnik pod njim bival je?

Zakaj ne smem na trate tiste,
ki rožnat je na njih vsak cvet,
ker je priklil iz zemlje svete,
z nebeško solzo je odet?

Zakaj ne smem na ceste tiste,
ki krije prah jih posvečen,
rošen z Zveličarjevim potom,
s krvjo njegovo prepojen?

O Betlehem, ko bi jaz smela
enkrat samó tje v hlevček tvoj,
morda bi našla solzo eno,
ki jo izplakal Bog je moj!

Kalvarija! Na tvojih skalah
bi grebla z roko dan in noč,
morda, morda bi vendar našla,
krvav rubin, ljubezni vroč!

Samo enkrat bi tam klečala
pod oljkami na svetih tleh,
pa bi prosila blede luno:
»Povej, kako strašan je greh!«

Ko bi le enkrat zreti smela
tam z gore Tabor v sveti raj,
potem ne bi srce hotelo
na mrzlo zemljo več nazaj.

Zakaj ne smem v deželo sveto?
Zakaj ne smem v Jeruzalem,
da bi objela, poljubila
Kalvarijo in Betlehem?

Vem, da ne smem, vem, da ne morem;
iz celice ne grem nikdar,
Kalvarija in gora Tabor
in Betlehem mi je — oltar.

In vi, ki boste tje hiteli,
vas pa blagrujem na vso moč;
če smem prositi, prosim eno:
»Naj z vami gre pozdrav moj vroč!«

S. Elizabeta.

PRESVETO REŠNJE TELO.

O obveznosti odloka o pogostem sv. obhajilu.

Od prav merodajne strani naprošen, papežev obhajilni dekret nekoliko pojasniti, hočem za sedaj prekiniti vrsto svojih razprav in jih pozneje nadaljevati. Že

davno bi rad opozoril na **obveznost** obhajilnega odloka. Odllašal sem, ker se nisem čutil za to niti zmožnega niti upravičenega. A sedaj pa je prišel za to primeren

čas in vzrok. Ljubljanski premil. gospod knezoškof so izdali letos prekrasni pastirski list o presv. Rešnjem Telesu ter tudi obrnili pozornost na papežev obhajilni odlok. V lavantinski škofiji pa se na dekanijskih konferencah obravnava dušnopastirsko vprašanje: »Kaj naj storijo dušni pastirji, da se p o v s o d praktično izvrši vernikom v prid odlok svete koncilске kongregacije z dne 20. decembra 1905, oziroma tozadevna konstitucija naše škofijske sinode iz leta 1906 o **pogostnem in vsakdanjem prejemanju sv. obhajila?**«

Ker sem kot poročevalec tega vprašanja na dekanijski konferenci moral natančno proučiti ta predmet, naj mi bo dovoljeno tudi v »Bogoljubu« nekoliko objaviti o njem.

Ali je obhajilni odlok obvezen za vesoljno cerkev?

Da! Glede na dogmatično ali versko stran se mora povdarjati njegova popolna obvezna moč. Ker je bil ta odlok na povelje sv. očeta slovesno proglašen, in bil sprejet med splošne cerkvene postavе. Kajti po uku cerkvenih pravnikov tvorijo odloki koncilске kongregacije, ki se objavijo v obliki odlokov na povelje papežev, del splošnih cerkvenih postav in obvezujejo vesoljno cerkev. (Latinsko besedilo se glasi: »Sanctitas Sua hoc Eminentissimorum Patrum decretum ratum habuit, confirmavitque edi iussit contrariis quibuscunque minime obstantibus.«)

Nikakor ne smemo prezreti povdaraka, s katerim se običajno končavajo rimski odloki (»contrariis quibuscunque minime obstantibus«), ki zahteva p o d v s a k i m i p o g o j i, da se izvedejo dana določila.

Ali je obhajilni odlok obvezen z ozirom na vse kristjane brez razlike?

Da! Besede odloka se namreč glasijo: 1. »Pogostno in vsakdanje sveto obhajilo, katero naš Gospod Jezus Kristus in katoliška Cerkev tako srčno želita, **naj bo vsem kristjanom kateregakoli stanu ali**

poklica dano na voljo; nikomur naj se ne odreka, kdor je v posvečujoči milosti božji ter ga želi s pravim namenom in pobožnim srcem prejeti.«

Po tem izreku ni torej prav nobene razlike pri prejemanju sv. obhajila med redovniki in svetnimi, med popolnimi in nepopolnimi, med starimi in mladimi, med višjimi in nižjimi.

Ali so **pogoji** obhajilnega odloka za vse obvezni?

Da! To se pravi: od vseh se strogo zahteva, »da so vsaj brez smrtnega greha s trdnim sklepom nikdar več ne grešiti.« Z drugimi besedami: od vseh se strogo zahteva stan posvečujoče milosti božje in pravi namen. Opravičena želja, »da bi bili vsi, ki pogosto ali celo vsak dan prejema sveto obhajilo, brez malih grehov, vsaj brez popolnoma radovoljnih, ter brez nagnjenja do njih«, torej ni obvezna.

Ali je **pravi namen** za vse obvezen?

Da! Toda pri tem je dobro pomniti, da se ne zahteva nič več in nič manj, kakor določuje odlok sam, namreč: 2. »Pravi namen pa je tedaj, če želim prejeti sveto obhajilo ne iz navade, nečimurnosti ali človeških ozirov, temveč ker Bog tako hoče, da bi se vedno tesneje z njim v ljubezni združili ter bi z božjim zdravilom pomogli svojim slabostim in nepopolnostim.«

Je-li tudi za vse obvezna **priprava in zahvala?**

Da! Obhajilni odlok naravnost naročuje, »da se je treba za sveto obhajilo skrbno pripraviti in po svetem obhajilu zahvaliti, primerno močem stanu in poklicu.«

Čujte vi strogi kritiki, ki se bojite, da bi ne nastale molenke in »tercijalke« v slabem besednem pomenu, med tem pa nastaja vsled prenapete ostrosti toliko nesrečnih, težko ozdravljivih škrapulantov!

Vsega občudovanja vredna modrost, ki se zrcali v vsakem odlokovem določilu, more obroditi le prežlahtne sadove! Sveti Pavel je podajal mlajšim lažjo, starejšim pa močnejšo hrano. Tako je tudi s pripravo in zahvalo. Druge zmožnosti imajo redovniki, druge svetne osebe. Mera za otroke je manjša kakor za popolne osebe. Dekla, mati, gospodar, trgovec, katere kličejo na delo stanovske dolžnosti, bodo primerno krajšo pripravo in zahvalo opravili, kakor osebe, ki so se posvetile izključno le božji službi. Sicer pa je in mora biti vsaka dobra priprava in zahvala pri različnih osebah zelo različna. Ali ni govori prosil Zveličarja očiščenja svojih gob; slepi, da bi spregledal; gluhi, da bi slišal; Marija Magdalena za odpuščenje grehov? Katekizem ne omenja zastoj, da moramo po sv. obhajilu storjene dobre sklepe ponoviti, dušne in telesne potrebe in težave potožiti. Se popolnoma strinja z odlokom.

Sploh pa je po besedah častitega Kornelija a Lapide »najboljša priprava pogostno sv. obhajilo samo. Eno je zahvala za drugo, in današnje obhajilo je najboljše priprava za jutranje«.

Ali je obhajilni odlok obvezen tudi za spovednike?

Kaj se hoče s tem vprašanjem? Smejo li spovedniki v tej zadevi popolnoma prostovoljno ravnati? Smejo li osebno stališče zavzemati bodisi za pogostno sv. obhajilo bodisi proti? Ne. Poglejmo si dobesedno 5. pravilo odloka. Glasí se:

»Da pa bodo prejemali verniki pogostno in vsakdanje sveto obhajilo z večjo razsodnostjo in z večjim zasluženjem, je treba spovednikovega sveta. Vendar naj spovedniki pogostnega ali vsakdanjega obhajila nikomur ne branijo, kdor je v milosti božji in pristopa k sv. obhajilu s pravim namenom.«

Kdo ne vidi v teh jasnih besedah, kako zelo so obvezne za spovednike in za obhajance? Na prvi pogled bi se zdelo, da zelo omejujejo samostojnost, prostost, delokrog in vpliv spovednikov. Pa temu nikakor ni tako. Naj povem odkrito svoje mnenje. Naravnost rečem, da je ravno to pravilo odloka ena izmed največjih dobrot za obhajance in za spovednike. No za božjo voljo, kako bi bilo s pogostnimi in še celo z vsakdanjimi sv. obhajili, ko bi vse tiste vrste spovedencev, ki jih je g. dr. Anton Zdešar tako spretno opisal, kar na svojo lastno odgovornost brez spovednikovega sveta hodile k sv. obhajilu? Ali se ne more dogoditi, da bi kdo prejemal vsakdanje sveto obhajilo le z zanemarjanjem svojih dolžnosti? Kolikokrat imajo ljudje za smrtne grehe, ki so le mali ali še celo nobeni grehi! Koliko je takih zbegancev, ki imajo zaslužljive, Bogu dopadljive skušnjave za velike grehe? Nasprotno pa, koliko velikih grešnikov prav farizejsko goljufa same sebe! Za vse te »je treba spovednikovega sveta«. Kolika sreča torej ta obveznost za obhajance same!

(Konec prihodnjič.)

Župnik Alojzij Šoba.

Po sv. obhajilu.

Nebesa in zemlja nad čudom strmíte:
Zveličar se združil je zopet z menoj!
Vsi angelski kori ga z mano molíte,
vsa družba nebeščanov slavo mu poj!

Predstavljaš si, duša, ljubezen plamtečo,
v kateri postal je Zveličar tvoj gost;
ponižna okušaj nadzemeljsko srečo,
okušaj najvišje ljubezni sladkost.

Gospod Izraelcem pošiljal je mano,
a tebi pripravil je lastno meso:
Presveto Telo ti poklonil je v hrano,
napojil te žejno je z Rešnjo krvjo.

Tvoj Bog, neustvarjena, večna lepota,
nad katero nebeški duhovi strme,
ožarja zdaj tebe, nizkost in temota,
v svoj tempelj izbral si je tvoje srce

Glej, božja ljubezen milobno odseva
z nebeške višave in zemeljskih tal;
še višja in lepša se tu razodeva:
za svojo nevesto te Bog je izbral!

Poprej te oprostil je greha gnusobe,
dobrotno podaril ti čistosti pas,
ljubeč ti poklonil je prstan zvestobe,
zdaj milost njegova tvoj dušni je kras.

Te božje ljubezni, nad vse plemenite,
se rajska višava in zemlja raduj!
Vsa zemeljska bitja Gospoda slavite,
vsa družba nebeščanov ga povišuj!

Br. Gervazii.

Prstan in svetinja.

Stara povest za mlade ljudi. Spisal Silvin Sardenko.

VIII.

»Pa pojdem.«

Pri Osolnikovih so obračali, Bog pa jim je obrnil. Osolnik je menil, da bo Anica gospodinjala na Češminovem domu. Osolnica je mislila, da bodo še dolgo vsi skup živeli mirno in zadovoljno življenje. Anica pa je bila teh misli, da bo skoraj mogla vstopiti v samostan.

Osolnik je še nedavno govoril s Češminom, kdaj bi šli pisma delat k gosposki, da bo preje vsa ženitovanjska zadeva v redu.

»Še to poletje!« je prigovarjal Češmin.

»Ali pa vsaj jeseni!« je dostavljal Osolnik.

»Kaj pa pravi vaša Ana?«

»Ni, da bi vedno povpraševal, kaj pravijo otroci.«

»Vendar! Brez njih ne bo poroke.«

»Brez naju pa ne bale. In to je tudi nekaj.«

»Vendar bi rad vedel, če pojde nevesta rada tja, kamor pojde njena bala.«

»Pojde, pojde! Le nikar ne misli, da ne bi rada šla. Kjer je veja polna sadov, tja se rado nagne drevo.«

Tako je menil Osolnik.

Žena ga je zavračala, kadar je slišala, kako se možu z Aničino možitvijo mudi.

»Včasih si jo hotel imeti vedno doma, sedaj pa jo skoraj podiš od hiše.«

»Kaj podim? Dobro ji želim. Ali ji ne bo pri Češminu dobro?«

»Ana malo mara za Češminove dobrote.«

». . . ker vedno sanjata o drugih dobrotah, ki jih ni.«

»O kakšnih?«

»Menda o samostanskih.«

»Jaz mislim, pri nas doma ima vse, kar hoče: samostansko in Češminovo dobroto.«

»Pa kaj bi govoril o samih dobrotah. Plug mora na njivo, kadar je čas; ženska pa k ognjišču. Plug mora orati, ženska gospodinjiti na ognjišču, če ne oba zarjavita.«

Anica pa je sodila po svoje, ko ji je mati povedala, kako je oče primerjal žensko s plugom.

»Plug dela brazde, globoko reže zemljo, da ostane svetlo. Srce pa mora trpeti, marsikaj trpeti, da ostane dobro in plemenito. Plug mora raniti sam, da ohrani svetlobo, srce pa mora biti večkrat samo ranjeno, da ohrani svojo duhovno krasoto.«

V take misli se je zatopila Anica in bilo ji je lažje pri srcu.

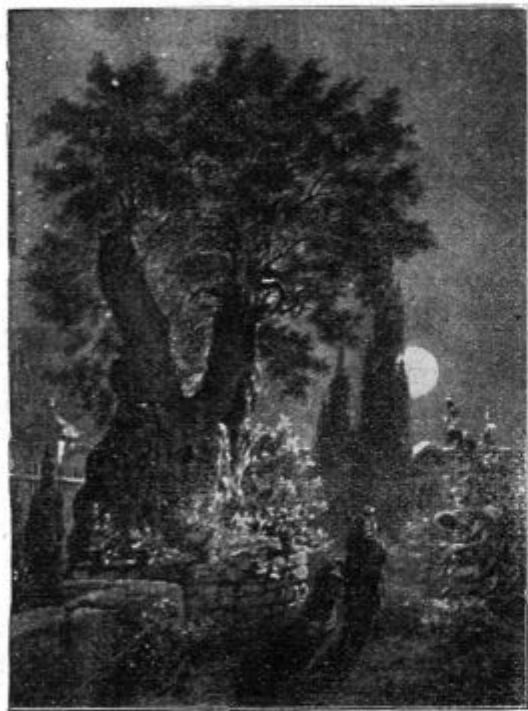
Pri Osolnikovih so torej obračali, Bog pa jim je obrnil. Prišlo je vse drugače, kakor so mislili.

Osolnika se je lotila huda bolezen in ga je položila na bolniško postelj. Dolgo je mislil, da okreva; a bile so le lepe misli, ki niso imele resnice za seboj. Osolnikova žena je poklicala k moževi postelji že tretjega zdravnika. Vsak je skomignil

z rameni, ko je odhajal in ga je Osolnica izpraševala o moževem ozdravljenju.

Gospod Simon iz Male doline je prišel že dvakrat previditi bolnika in ga pokrepat s tolažbo in nebeškim veseljem. Osolnik pa je mislil, da mu je kakšno veselje namenjeno še na tem svetu. Zadnje njegovo veselje je bila Anica. Polical jo je k sebi.

Anica je prišla in s solzami v očeh je obstala ob očetovi postelji. Osolniku so se mučno dvigale prsi. Videlo se je, da se je le s težavo pripravljaj, da pove hčeri ne-

Na Oljski gori.

kaj besed v slovo. Že je poizkusil z besedo na dan, a v grlu je zagrgralo. Moral je odnehati, da se odkašlja.

Anica pa je stala poleg in jokala. Oče je milo gledal v nedolžno lice svoje hčere. Težko je zapustiti lepo njivo, ki si jo sam obsejal in s težkim trdom dvignil njeno rast in lepoto; a še težje je zapustiti dobrega otroka, ki si ga sam vzgojil z očetovsko besedo in angelskim zgledom.

Težko je zapuščaj Osolnik svoje gospodarstvo, a svojo Anico najtežje.

In Anica? Enega očeta imaš, če tega izgubiš, nimaš nikogar več na svetu, ki bi mu mogel reči: Oče! Rečeš mu lahko, a v srcu te ne bo razumel in tvoje lastno srce se bo ustrašilo, ko izrečeš to besedo, zakaj oče je na svetu le eden.

Ah, samo eden! To je vedela Anica zato je bridko plakala.

»Ne jokaj, Anica,« je izpregovoril oče po daljšem odmoru.

Mož je hotel tolažiti, a se je zmotil. Hotel je upihniti plamen, pa ga je le še huje razvnel.

»Ne jokaj!«

Miruj, oče, in nikar ne vnemaj plamena! Pusti, naj gori samo, dokler hoče; pusti naj teko solze, dokler jim drago.

Anica si je otrla oči in poihtevala dalje, kakor dete, ki se mu je razbila najdražja reč, ki se je je vsak dan veselilo.

Ko so vzdihli nekoliko ponehali, se je sklonila hčerka bližje k očetu in ga vprašala:

»Oče, kaj pa bo z nami? Kaj pa bo z menoj.«

»Kar Bog hoče, otrok moj.«

»Bridko nas je obiskala Njegova roka.«

Anica se je spomnila očetove smrti, ki je stala pred pragom in zopet je zahtela v glasnem joku.

»Kaj bo s tabo?« Oče je vprašal hčer. Usta so po tem vprašanju ostal odprta, kakor bi željno pričakovala ugodnega odgovora, da ga izpijo kot zadnjo sladk uteho od tega sveta.

»Kaj bo z mano?«

»Ja! Rad bi vedel.«

»Povejte vi, kaj naj bo z mano?«

»Kar Bog hoče, otrok moj.«

»To bo! tako ali tako. Ali katera je vaša želja, oče?«

»Moja želja . . . moja zadnja želja . . .«

Oče je zatisnil oči in se zamislil.

»Glej, umirajo!« se je ustrašila Anica.

Ali oči so se zopet odprle in pogledale so v Anico z dolgim in prosečim pogledom:

»Moja zadnja želja je, Ana . . .«

Hči je poslušala, kakor bi šlo za najvažnejšo pridigo, ki jo je kdaj slišala v življenju.

S svetim strahom je stala ob očetovi postelji, kakor ob pridižnici, s katere se govori zanjo velika beseda življenja ali smrti. Katera je torej poslednja želja očetova? Hči je strmeče poslušala.

»Moja poslednja želja je, da greš . . .«

Sedaj pride ona odločivna beseda. Dekle je vedelo, kolikega pomena je zadnja beseda očetova ali materina, ki se izpregovori ob zadnji uri. Slišala je že večkrat, da so te besede najsvetejše, ki jih čujemo v življenju. Saj govori v njih božja volja. Božja volja se zadnjikrat oglašča po onih, ki so nam za Bogom prvi dobrotniki in Njegovi namestniki na zemlji. Čuj, velika beseda prihaja z očetovih posinelih usten.

»da . . . greš — k Češminovim.«

Zadnja beseda! Težka beseda! Ali volja božja odmeva v njej.

Osolnik je pogledal v svojo hčer. Hotel je vedeti, kakšen vtisk bo napravila nanjo ta iskrena njegova želja. Ni mogel prav spoznati, zatorej jo je še posebej vprašal:

»Ali pojdeš?«

Kaj je hotela odgovoriti Anica? Greh

bi bilo reči, da ne pojde. Greh, reči sedaj, ko stoji očetova smrt pred vrati.

»Pa pojdem,« je obljubila.

Težko je šla ta beseda iz ust, ali v srcu je ostala sladka zavest: Božji volji si se uklonila.

Ni bilo več moči v očetovem telesu, pogled je bil mrtvaški, glas slaboten, sluh je izgubljal svojo bistrost; ali nasmeh, s katerim se je Osolnik nasmehnil ob Aničinih besedah »pa pojdem«, ta nasmeh je bil še ravno tako presrčen in prijeten kakor včasih.

V tem trenutku, ko se je oče nasmehnil, se je zazdelo Anici, da sedita z očetom tam zunaj pod lipo, kakor takrat tisti blaženi dan . . .

Oče je sedel pod lipo, ki je cvetela v najlepšem cvetju; Anica pa je prihitela iz cerkve od prvega svetega obhajila:

»Glejte, oče, kako sta lepa: Jezus in Janez.«

Oče je pogledal in se prijazno nasmehnil, tako prijazno, da se je poznalo, da prihaja ta nasmeh prav od srca.

In sedaj, na smrtni postelji se je zopet nasmehnil z enakim nasmehljajem.

A to je bilo samo za hip; zakaj tam zunaj je čakala — bleda smrt.

(Se nadaljuje.)

14 svetih pomočnikov v sili.

Marsikomu utegne biti neznano, kateri so tisti svetniki, ki jih štejem med štirinajstere pomočnike v sili, zato jih hočemo tu navesti, obenem pa tudi pojasniti, v katerih zadevah se jim priporočamo.

1. Sv. Juri (24. aprila), vojščak; pomočnik v vojskinih stiskah in v verskih zadevah. — 2. Sv. Blazij, škof (3. februarja); pomočnik ob vratnih boleznih; kliče mo ga na pomoč, da bi prejeli milost dobre spovedi. — 3. Sv. Erazem, mučenec (2. junija), varih pomorščakov; priporočajo se mu tisti, ki imajo razne trebušne bolezni. — 4. Sv. Pantaleon, mučenec (27.

julija), je zavetnik zdravnikov in vseh zapuščenih ter bolnikov. — 5. Sv. Vid, mladostni mučenec (15. junija), varih in zgled krščanskih mladeničev; pomočnik božjastnih. — 6. Sv. Krištof, mučenec (25. julija), varih pred neprevideno smrtjo, pred kugo. — 7. Sv. Dionizij (9. oktobra), pomočnik, ki se mu priporočajo grešniki s težko vestjo in taki, ki jih glava boli. — 8. Sv. Ciriak, mučenec (8. avgusta), varih na zadnjo uro zoper satanovo zalezovanje in njegove skušnjave. — 9. Sv. Ahacij, mučenec (8. maja), pomočnik v smrtnih bridkostih in v zapuščenosti. — 10. Sveti Evstahij, mučenec (20. septembra), zavet-

nik v vseh nevarnih zapletljajih življenja. — 11. Sv. Egidij, opat (1. septembra), kličejo ga na pomoč za srečo in blagoslov pri otrokih in v družini, pa tudi zoper napačno sramežljivost pri spovedi. — 12. Sveta Marjeta, mučenica (20. julija), pomočnica otročnicam v materinjih bolečinah. —

13. Sv. Katarina, mučenica (25. novembra), zaščitnica učiteljskega stanu, v boleznih na jeziku in patrona srečne smrti. — 14. Sv. Barbara, mučenica (4. decembra), posrednica za vredni prejem svete popotnice.

Blaženi Ludovik Grinjon Montfortski, veliki apostel in oznanovavec slave Marijine.

2. Njegovo apostolsko delovanje.

Neizmerno srečnega se je štel bl. Ludovik, ko je dosegel vzvišeni mašniški stan. Toda kam sedaj? Predstojniki sulpicijanske družbe, pri katerih je blaženi dovršil svoje bogoslovske nauke, so ga hoteli pridržati za svoje namene, ker so dobro poznali njegove izredne čednosti in zmožnosti. Toda Ludovika je vleklo srce tja v daljne misijone. »Nikoli bi ne mogel srečnejše umreti,« — je hrepeneče govoril — »kakor če izdihnem svojo dušo ob korenini kakega drevesa tam v tuji deželi, enak sv. Frančišku Ksaveriju!« Ker pa ni še mogel jasno spoznati, kam ga Bog kliče, je imel silne boje s seboj. Naposled se je vdal prigovarjanju sulpicianov, svojih učencev, ki so ga poslali v mesto Nantes; tu naj bi se posvetil misijonskemu delu, tako se mu je zatrjevalo. V resnici pa so ga nameravali sulpicianci porabiti za šole. Ker je pa v tej duhovski družbi vladal janzenistovski duh, je Cerkvi udani Ludovik izstopil iz nje ter je začel na svojo roko misijonarit po deželi krog mesta Nantes-a. Čudoviti so bili uspehi njegovi, četudi se je moral boriti z mnogimi težavami. Kmalu nato se je vdal pozivu škofa iz Poitiers-a, ki ga je povabil, naj prevzame dušno oskrbo velike bolnice ondi. V bolnišnici se je koj udomačil. Bolnike je neizmerno ljubil; skrbel je zanje, zanje je zbiral milodare, stregel jim je tem raje, čim ostudnejše bolezni so imeli; ž njimi je jedel, sredi njih je stanoval v najslabši izbi poslopja. Toda svet mu je slabo plačeval. Obrekovali,

preganjali in sumničili so ga; najhujše so mu nasprotovali tisti, za katerih blagor se je tako velikodušno žrtvoval. Ludovik pa je mirno prepustil vso zadevo Bogu, ki je kmalu sam očitno posegel vmes ter se zavzel za svojega zvestega služabnika. Najstrupenejši nasprotnik blaženega je hipoma umrl; nekateri njegovi sovražniki so zboleli; nastala je med ljudmi govorica: Božje prokletstvo je zadelo hišo. Od tega časa je mogel Ludovik zopet mirno delovati. Kmalu nato je ustanovil družbo »hčera božje modrosti«. Kot podlago tej družbi je položil nespamet križa, ki pa je prava modrost v očeh božjih; zato tudi Grinjon na čelo novi družbi ni postavil učenih žena in devic, ampak uboge bolnice, ki so imele razne telesne hibe. Toda kmalu je začel zopet pekeli divjati proti tako uspešnemu delovanju blaženega. Moral je zapustiti bolnico, v kateri je storil toliko dobrot; napotil se je v Pariz.

Poglej ubogega potnika. Bos roma po dolgi cesti; v roki ima palico, na prsih nosi križ, pod pazduho brevir, za pasom sveti rožni venec; pri sebi ima mal kip preblazene Device, sveto pismo in spokorno orodje v bisagi. Potrebneža si izprosi od dobrih ljudi. V Pariz prišedši potrka na vrata velike bolnice, v kateri je bivalo do pet tisoč bolnikov. Tu zopet lahko zadosti Ludovik svoji gorečnosti in ljubezni do bolnih ubogih. Toda tudi tukaj spodneseta plodovito delovanje ne ljubelemu oznanjevalcu pokore — nevoščljivost in zavist. Grinjon se naseli v ma-

lem kotičku pod stopnicami neke hiše, kjer preživi celo mrzlo zimo. Tu moli skoraj neprestano, borno hrano dobiva iz nekega samostana. Celo duhovniki ga zapuste in se ga ogibajo. Tako ponižanemu in zapuščenemu svojemu služabniku pa podeli Bog preobilne milosti in razsvitljenja. Tu snuje načrte, ki naj jih pozneje izvrši. Sklene, da se bo posvetil popolnoma misijonskemu delovanju, ko spozna, da to zahteva volja božja; na ta vzvišeni, pa tudi trudapolni poklic ga je Gospod že zadostno pripravil s trpljenjem in raznimi poizkušnjami.

Prvi njegov nastop na misijonih opisuje njegov življenjepisec tako-le: »Bil je takrat star nekaj čez 30 let; vseh 12 let, ki jih je imel še preživeti, je zvesto opravljal delo, ki ga mu je Bog izročil. Za zgled si je vzel svojega božjega Učenika; neprenehoma je apostolsko deloval, pridigoval in izvrševal dobra dela; to delovanje je pretrgal le, če je v samoti molil ter skrbel za svojo popolnost; in vendar se mu je zdelo, da za Boga še ni storil prav nič . . . Njegova beseda je bila priprosta, toda kaj živahna. Podobna je bila dvo-reznemu meču, ki seže do dna srca ter odstrani iz njega vse hudobije in pregrehe. Govoril je v imenu svojega Učenika in zato z veliko veljavo. Najbolj zakrknjeni grešniki se niso mogli ustavljati moči njegovega govora. Z neko tajno silo je srca pritegnil k sebi ter jih prepričal o tem, kar je mislil sam; toda bolje rečemo: Sv. Duh, ki ga je napolnjeval, je po njem razodeval moč in sladkost svoje milosti. Edina skrb mu je bila, da bi ne nasprotoval v ničemer navodilu Svetega Duha. Molil je neprestano, spokorno; bil je skrajno ponižen; trdo je ravnal s svojim telesom: zato je postal vredno orodje božjega usmiljenja nad grešniki. Preden je šel na prižnico je ostro pokoril svoje telo, da bi potolažil jezo božje pravice. Grinjon je bil mož mogočen po dejanju in besedi, kot sv. Janez Krstnik, ki je zapustil puščavo, da bi oznanjeval pokoro. Trumoma je hitelo ljudstvo za njim ter

se ni naveličalo poslušati njegovih besedi, ki so delale velike reči.«

Prehodil je vneti misijonar velik del severozahodne Francoske ter je po neštivilnih krajih imel svete misijone, vodil duhovne vaje, ustanavljal razna društva: povsodi, kamor je prišel, je sejal seme božje besede, ter širil vonj svojih čednosti v slavo božjega Učenika in svete Matere njegove ter v blagor nešteti duš. Kaj radi bi sledili gorečemu apostolu na njegovih potih ter na drobno opisali njegovo trpljenje in plodonosno delovanje. Toda tesni prostor lista nam to ne dopušča. Zato hočemo omeniti le nekaj splošnega iz njegovih apostolskih trudov.

Blaženi Ludovik ni pridigoval kakor drugi pridigarji. Ako je stopil na prižnico, se je zdelo ljudem, da vidijo in slišijo preroka, ki je govoril v imenu Gospodovem to, kar mu je narekoval Sveti Duh. Nekoč je stopivši na leco, postavil ondi križ, češ, da bo Križani pridigoval namesto njega. Nato je vzel drug križ, šel z njim med množico ter ga dal posameznim poljubiti rekoč: »To je vaš Odrešenik! Ali vam ni žal, da ste ga žalili?« Nato je pokleknil, poljubil noge Križanemu ter pozval navzoče, naj to storé. Čudno! Vseh srca so bila zagorela v ljubezni do Zveličarja. Očividec je zatrjeval, da je ta čin blaženega naredil večji vtisk, kot najbolj pretresljiva pridiga. Še večji vtisk na njegove poslušalce so delali mnogi čudoviti dogodki, ko je oznanjeval besedo božjo: zažarel je hipoma v nepopisnem žaru njegov obraz, ozdravljal je bolnike, prerokoval je prihodnje reči ter delal druga čuda. Nekoč je med njegovo pridigo strašno treščilo ter ubilo grešnika, ki se je norčeval iz svetega misijona. Ta grozna smrt je pretresla vse. Taki in enaki dogodki so zelo dvigali veljavo blaženega pri odličnjakih in priprostih. Ni čuda, da so bili potem uspehi njegovi ogromni. Ljudje vseh stanov so se hoteli spraviti ž njim. Trumoma so oblegali njegovo spovednico, med njimi mnogo takih, ki so se prej verskih vaj sramovali. Poleg težav na

misijonih je moral blaženi Ludovik mnogo trpeti vsled boleznih in telesne slabosti. Ako je mrliču podoben stopil na leco, so se bali, da ne bo mogel izpregovoriti besedice. In ravno v takih slučajih je bila njegova pridiga najbolj pretresljiva in vspešna. Ko so mislili, da si bo nakopal smrt, si je učvrstil zdravje in pridobil novega življenja. Tako je goreči mož šel vedno za novim delom in to brez počitka. Na tisoče in tisoče jih je pripeljal na pravo pot; izpreobrnil je cele pokrajine in ljudstva, to pa v najneugodnejših razmerah, ker se je zdelo, da so se vse peklenške sile zarotile proti njemu. Poglejmo le nekaj primer! V la Rochelle, kjer je bil glavni sedež Kalvinistov, je prav po načinu velikega svetega Dominika pretresljivo pridigoval o skrivnostih svetega rožnega venca in o slavi Marijini; izpreobrnil jih je premnogo in to najbolj zakrknjena srca. Prestopila je v katoliško Cerkev odlična kalvinistka gospa Mailly. Dogodilo se je večkrat, da je moral Ludovik tolažiti in miriti jokajoče ljudstvo, katero je preveč prevzela njegova pridiga. Kako se Grinjonovemu uplivu ni moglo nič ustavljati, svedoči sveti misijon za vojaštvo v la Rochelle. Mnogo solz je poteklo iz oči utrjenih mož; prostaki kakor visoki častniki so iskali sveta pri misijonarju. Celo guverner je visoko cenil božjega služabnika. Kak prizor je nudil sklep svetega misijona. Vsi vojaki so šli v procesiji bosí, v eni roki držeč križ, v drugi sveti rožni venec ter pevajoč litanije Matere božje. Podobne reči v večji ali manjši meri so se godile skoro povsodi, kjer je imel sveti misijon blaženi Ludovik; izpreobračali so se ljudje vseh stanov in slojev; vršili so se izredni čudeži v nešteti dušah. Od kod pač ta mogočni vpliv Ludovikov na srca ljudi? Ludovik je bil svetnik; njemu ni zaprla poti nobena zapreka.

Tako zvesto je vneti misijonar izvrševal svojo vzvišeno nalogo. Moral se je pa pri svojem delovanju boriti s silnimi težavami in bridkostmi. Zavidale so ga in

po strani gledale mnoge takoimenovane »pobožne duše«; njim so se pridruževali hudobni z grdim orožjem: sumničili so ga, podtikali mu slabe namene; stregli so mu celo po življenju; toda roka božja ga je čudovito branila. Nekoč so mu namešali med jed strupa; toda junaški mož, — četudi mu je vsled te zlobnosti oslabilo zdravje, — je vstrajal nadalje v svojem zvanju, kakor bi se ne bilo nič zgodilo. Sploh pa je bil Grinjon tako navajen križa in trpljenja, da ni pričakoval nobenega dobrega uspeha pri svojih misijonih, če mu je šlo vse po volji. Ob takih prilikah je imel navado vsklikniti: »Ah, kakšen križ je to, ako nimamo nobenega križa; to je pa tudi vzrok, da misijon ne bo imel posebnih sadov.« Gorečemu delavcu se je upiral sprijeni svet; celo njegovi stanovski tovariši in cerkveni predstojniki so na prav mnogih krajih zavirali njegovo delo. Toda, ako so ga prepodili iz ene škofije, je začel iznova svoje delo s tem večjo vnemo v drugi škofiji; ako so ga iztirali iz mesta, se je zatekel med kmečko ljudstvo; ko so mu obrnili hrbet višji, je pohitel k preprostim, ubogim in bolnikom.

Neustrašeno, s prav apostolsko močjo se je boril sveti mož proti pogubnemu pijančevanju, proti slabim knjigam, napuhu v obleki, plesom in drugim grdim razvadam. Bilo je na nekem misijonu: v bližnji gostilni so popivali, plesali, grdo preklinjali, mimogredoče zmerjali in se preteпали. Grinjon stopi med nje, poklekne, zmoli češčenamarijo. Nato zdrobi piščali in godala na kosce ter jim prevrne pijačo. Vinski bratci srdito planejo na predrznega motilca z meči; toda Grinjon se jim brez strahu postavi v bran; v eni roki držeč križ, v drugi sveti rožni venec. Brezbožnežem upade pogum, — vsi zbeže. Ostala sta v krčmi samo sveti mož in krčmar, kateremu je goreči misijonar naredil ostro pridigo, češ, da nosi na vesti vse grdobije pijancev, katerim je dal piti. Slabe knjige je pobiral ljudem ter jih pokončeval sam ali pa je naročal ljudem, naj jih pomečejo v ogenj. Nekoč je vskliknil:

»To je moja največja bolečina, ker se nahajajo slabe knjige in grde podobe po hišah; koliko pohujšanja zakrivé! Ko bi jih mogel odstraniti, bi rad preлил svojo kri do zadnje kaplje!« Napuh v obleki je nazival naravnost odpad od krstne obljube, s katero se krščeni odpove hudiču in njegovemu napuhu.

Neprenehoma in vneto se je boril zoper grde pregrehe; toda z enako vnemo je ustanavljal in negoval dobre naprave. Skrbel je za dobre šole ter pouk v katekizmu. Snoval je društva za moše, da bi jih tem potom odtegoval krčmam, kletvinam, pravam in drugim nerodnostim, vpeljal je dekliške družbe, da bi obvaroval žensko mladino pogubnih plesov, znanja in ponočevanja; imele so te družbenice določen prostor v cerkvi tik oltarja Marijinega, procesije so se udeleževale v belih oblekah, zagrnjene z belim pajčolanom; na Marijin praznik so prejemale v belih oblekah sveto obhajilo. Vedno in povsodi je povdarjal, kako važno in potrebno je, da kristjan pogostokrat obnovi krstno obljubo; imenoval je to obljubo pogodbo z Bogom. Goreče je priporočal svetí rožni venec; za svetim Dominikom pač nihče toliko ni storil zanj, kot blaženi Ludovik. Širil je večno češčenje svetega Rešnjega Telesa, kateremu na čast je na svetih misijonih govoril s tolikim ognjem, da se je vse solzilo. Skrbno je negoval nabožno ljudsko petje . . . Ustanovil je misijonarje Marijine družbe, družbo hčera modrosti ter brate tovarištva Svetega Duha. Te ustanove so imele skrbeti za učečo

se mladino, za bolnike, misijone itd. S takimi in podobnimi pomočki je izkušal neumorni, pa tudi praktični misijonar narediti uspehe svojih misijonov trajne in obstoječe.

Tako je bil Grinjon posvetil celo svoje življenje slavi božji in izveličanju duš. Brez nehanja se je boril proti svetu in grehu ter jemal satanu nesrečne žrtve; zaslepljenim je odpiral oči, nevedne je učil, dobre je vodil k junaški popolnosti. Njegovo srce je poznalo le eno hrepenenje: voditi duše k Bogu; v delu za duše je povžil vse svoje telesne in duševne moči; počitka ni poznal. Zato so mu z vso pravico napisali na grobno ploščo pomenljive besede: »Neutrudljiv je k počitku legel šele v grob« ali pa: »Bil je mož prevzet od ognjene ljubezni, in je postal vse vsem.« — Ko premišluješ to tako ogromno in plodonosno delovanje, se ti nehote vsiljuje vprašanje: od kod pač je zajemal veliki apostol to žarno neugasljivo in neutešljivo ljubezen do Boga in do duš? Odgovor se glasi jasno: Črpal je to ognjeno ljubezen in vso čudovito moč iz svoje »prave pobožnosti do božje Materé«; to pobožnost je skrbno negoval in utrjeval blaženi Grinjon v sebi in svojih poslušalcih; ta pobožnost je bila skrivnostna moč, ki ga je vedno naganjala k novemu delu in novim naporom do zadnjega dihljeja. Le na ta način moremo umeti, kako je on sam ubog, zapuščen, od mnogih strani celo zaničevan in preganjan duhovnik v tako kratkem času mogel storiti toliko dobrega.

(Dalje.)

Praznovanje nedelj na Angleškem.

Spodbudno je, kako Angleži natančno praznujejo Gospodove dneve. Zanje so nedelje zares dnevi počitka. Vse počiva te dni; celo pošta in železnica odpravita le najnujnejše stvari. V milijonskem mestu Londonu je bolj tiho in mirno, kakor v marsikateri kmečki vasi. Potnika prevzame neki čut spoštovanja in ginjenja, ko opazi ta mir in tihoto v Gospodovih dneh.

Pri nas pa? Koliko vpitja in razgrajanja se čuje ravno v Gospodovih dneh? Zalostno! Za mnoge ti dnevi niso več Gospodovi dnevi, pač pa dnevi, posvečeni satanu. Da bi pač med vernimi Slovenci nehala taka oskrunjevanja Gospodovih dni! Dobro je, da si zapomni vsak tehtni rek: **Kakršna je tvoja nedelja, taka bo tvoja smrt, taka tudi tvoja večnost!** **Teotim.**

Šola krščanske popolnosti.

(Dalje.)

Kdo bi si bil mislil, da je rožmarin taka prebita zel? Zdaj šele vem, kaj to pomeni: rožmarin ima svoj duh. Saj je večini Bogoljubovih« bravcev lepo dišal, ali drugim je pa — ne bodi grdo rečeno! — neznansko zoprno smrdel, in še druge je tako spekel, kakor kopriva, in so tako zavpili, da je se gori v nemški Gradec slišalo. Otroci božji, bodite vendar pametni, saj to niso koprive, ampak res le nedolžni rožmarinček. Sicer pa nič bati: kolikor jaz znam take reči presojati, je upati, da bodete po tem strahu, po tem duhu in po teh opeklinah še veliko bolj zdravi kot pred.

Na žitnem polju in pod vinsko trto.

Ali »vse ima svoj čas«, pravi enkrat sv. Pismo (Prid. 3, 1). Zadnjič je bil čas rožmarina, danes je pa čas vinske trte in pšeničnega klasja. Da, dragi »Bogoljub«, ven z menoj na polje, kjer v zdravi hladilni sapi otresa pšenični cvet svoj rumeni prah, da se vzdiguje kakor v cerkvi kadilo pri popoldanski službi božji, in kjer naju široko in gosto listje vinske trte vabi v senco pred vročimi solnčnimi žarki. Kaj lepo bi bilo gledati tako-le izpod vinske trte ta lepi božji poletni svet. Ali midva se danes ne zmeniva ne za zlato solnce na modrem nebu nad nama, ne za zeleno sočnato travo okoli naju, ne za črne murne-kovače, ki kakor za stayo kujejo v svojih podzemeljskih kovačijah, ne za pohotne vrbe in jelše ob bistrem potoku, ne za zeleno bukovje, ne za temnoliste hraste in bele breze in visoko zeleno praprot pod temnim smrekovim gozdom, ne za kobilarja, ki žvižga v gostih bukovih vejah, ne za goloba, ki gruli na visoki smreki: naju zanima danes le tale trta, pod katero počivava, in pa žitno polje pred nama. V duhu namreč gledava, kako bo trta rodila vinsko kapljo, ki se bo pri sveti maši izpreminjala v sv. Rešnjo Kri Gospoda nebes in zemlje, in

kako bo to zdaj bujno zeleno pšenično polje dalo zatega zrnja in bele moke in belega opresnega kruha, ki se bo izpreminjal v sv. Rešnje Telo. Oj, dragi bogoljub, sveta maša! Kaj ima ta beseda v sebi! Poslušaj!

Nedavno sem bral naslednjo zgodbo: Ivanka in Nežika sta bili prijateljici že zmlada. Resnost življenja, ki se pomalem začne takoj po dokončani ljudski šoli, ju je razdružila. Ivanka je dobila opravka v neki prodajalni, Nežika pa se je šla šivati učiti. Pozneje se je Ivanka omožila z nekim knjigovozom, Nežika pa z nekim čisto preprostim tesarjem. Ali dasi je Nežika v tej loteriji zadela navidezno slabše od Ivanke, je bila po resnici vendar srečnejša od nje. Sama prepojena prave in zdrave pobožnosti, je pridobila kmalu tudi moža za pravo in zdravo krščansko življenje. »Pridna kot mravlja in vesela kot ptiček,« je rekel večkrat njen mož in včasih proti kakšnemu somišljeniku še pristavil: »... pa pobožna kot angel.« Dasi nista imela bogve kakšnega zaslужka, je vendar Nežikino gospodinjstvo spremljal očividni blagoslov božji. Vse jima je šlo po sreči in ob taki ženi možu še na misel ni prišlo, da bi zahajal v gostilne.

In tu se zgodi, da se po več letih enkrat srečati nekdanji prijateljici. Nežika Ivanke skoraj ni več prepoznala, tako se je izpremenila: suha, bleda, upadlega obraza, v katerega sta skrb in beda že začrtali prve tanke, pa ostre brazde, slabo opravljena, z bolehnim otrokom v naročju. Milo se je storilo Nežiki ob tem pogledu. Kmalu ji začne Ivanka tožiti: »Moža imam pijanca, otroci so neubogljivi, upniki vedno trkajo na vrata, in odkod naj jemljem, ko nam včasih še vsakdanjega kruha primanjkuje? Oh, ti si pa videti tako srečna, povej mi vendar, kako da je pri vas vse drugače?« Ko sta se potem nekoliko pogovorili, pa Nežika

kmalu spozna, kje da tiči vzrok Ivankine nesreče, in ji pravi: »Veš kaj, Ivanka, prihajaj nekaj časa vsako jutro na vse zgodaj k meni, pa se naučiš skrivnosti, kako je treba za gospodinjstvo prijeti, da gre vse po sreči.« Ivanka obljubi in drugo jutro je res že na vse zgodaj pri Nežiki. Ta jo prijazno sprejme in, ko najnujnejše stvari v red spravi, jo povabi, da naj jo spremi v cerkev k sveti maši. Ivanki maša sicer ni nič kaj dišala, ali iz uljudnosti vendar gre. Drugo jutro pride Ivanka zopet, da bi videla, kako Nežika gospodinji. Ali tudi zdaj je Nežika s svojim delom kaj hitro pri kraju in jo potem zopet vzame seboj v cerkev. Tako je bilo potem še par dni, nekega jutra se ji pa Ivanka ustavi in vsa nevoljna ji reče: »I kedaj me pa seznaniš s svojim gospodinjstvom? Kedar pridem, se ti vselej tako mudi v cerkev. Ali misliš, da zato prihajam, da bi s teboj v cerkvi čas tratila?« Nežika jo pa presrčno in žalostno pogleda in pravi: »Ivanka, glej, ravno sveta maša je vir moje družinske sreče. Po pokojni mami nisem dosti podedovala, pač pa zlati nauk, da nam Bog čas, ki ga človek po tvojih mislih pri sveti maši potrat, z obrestmi povrača. Glej, jaz vsak večer dobro preračunim, kako bom razdelila in porabila čas naslednjega dne. Glavna stvar je vedno, da pridem na vse zgodaj k sveti maši, in dosedaj mi je Bog te pol urice še zmeraj s stoterim blagoslovom povračal. Oh, Ivanka, delaj od zdaj znanprej tudi ti tako in iz lastne izkušnje te lahko zagotovim, da bo tudi pri vas kmalu vse drugače.«

Stara in vedno nova zgodba, dragi bogoljub, in jaz ti jo pripovedujem, da spoznaš,

prvič, kako nespameten je kakšen socialni demokrat, ki s porogljivim obrazom meni, da se v cerkvi ne dobiva nič kruha, in ki pri tem še misli, da se je bogve kako pametne iznebil. Da, dragi mi demokrate, v cerkvi raste kruh — globoka resnica in naj si bije še tako čudno na tvoja demokraška ušesa

in četudi ji s svojo demokraško pametjo ne vidiš do dna.

Drugič ti pa, dragi bogoljub, tega-le ne pripovedujem zavoljo kruha — Bog ti ga daj obilo in dobrega! — ampak iz drugega vzroka. Jezus ni svete maše postavil v prvi vrsti zavoljo pozemeljskega blagoslova, ampak pred vsem zato, da nam lije iz nje milost in dušno zdravje in čednost in popolnost — bogastvo, ki nas bo osrečevalo celo večnost v posmrtnem življenju. Da se naše časno imetje spremeni v obilno blagostanje in vsestranski blagoslov, je treba, da ga poškrupi le par kapljic tega božjega studenca, vse drugo nebeškobistro valovje milosti, ki teče vsak dan iz naših altarjev, je pa namenjeno našim brezsmrtnim dušam. In koliko milosti teče vsak dan iz te daritve! Premisli,

a) da je pri sveti maši darujoči duhovnik pravzaprav sam Jezus Kristus. S koliko pobožnostjo bi bil ti pri sveti maši, če bi prihodnjo nedeljo namesto domačega vašega gospoda sam Jezus stopil iz zakristije, spremljan od cele množice nebeških angelov, in bi potem daroval sveto mašo. Tega nam seve naše telesne oči ne pokažejo, popolno jasno nam pa povedo oči svete vere, da je vsaj od povzdigovanja sam Jezus tu pričujoč, ki daruje to presveto daritev svojemu nebeškemu Očetu.

b) In kaj daruje Jezus pri vsaki maši svojemu Očetu? Dar neskončne vrednosti, sam sebe!

c) In kako daruje Jezus sam sebe? Tako, da spremeni kruh v mašnikovih rokah po mašnikovih besedah v svoje telo, ne pa tudi v svojo kri, potem pa vino v svojo kri, ne pa tudi v svoje telo. Tu je potem na oltarju posebej njegovo sveto telo pod podobo kruha in posebej v kelihu njegova sveta kri pod podobo vina. Na ta način hoče Jezus prav živo spominjati svojega Očeta in nas svoje strašne krvave daritve na križu, kjer je tudi iz njegovega svetega telesa odtekla vsa njegova sveta kri do zadnje kapljice. Z drugimi bese-

dami: tu obnovlja Jezus na čudovit, naši pameti nedoumen način svojo krvavo daritev na križu. In kaj sledi iz tega? Da je sveta maša isti studenec milosti, ki se je pred 1900 leti odprl na Kalvariji, samo način darovanja je drug, tam krvav, tukaj nekrvav.

Da, premisli dobro te-le a), b) in c) in videl boš, da je tu vse neskončno: neskončne veljave darovavec, neskončen dar, neskončne milosti, izvirajoče iz te presvete daritve. Ne, sveta maša ni več studenec, to je že morje milosti. Dragi bogoljub, ne, to niso prazne besede, besede brez vsebine: vse to je čista, klena resnica. In mi, ki vse to verujemo, ki bi vsaj morali vse to živo verovati? Danes se toliko piše in pridiga o pogostnem sv. obhajilu. Hvala Bogu, prav tako, naj bi se še več! Ali k nekrvavi daritvi, ki jo sam Jezus opravlja, pa hodimo tako neradi, tako mlačno, s tako medlo in zaspáno vero. O, kedaj se povrnejo tisti časi, ko so kristjani hodili vsak dan k sveti maši, kedaj se bo ta navada začela splošno širiti med ljudmi? Kje so apostoli, ki bodo vnemali druge za to navado? Samo z očmi svete vere bi bilo treba pogledati nekoliko bolj bistro, ne tako zaspano, pa bi ljudje vrelí k tej nebeški, božji daritvi, in naše duše bi čudovito bogatele od milosti presvete daritve in se kakor lahkokrili golobje vedno više in više dvigale v — popolnosti.

* * *

Ko si se lansko leto, dragi mi bogoljub, prepričal o absolutni, neizogibni nujnosti dejanske milosti božje, si zaklica: »In kje dobim te milosti? Kje so tisti studenci, iz katerih izvira?« Doslej smo opisali troje glavnih studencov: molitev, zakramente in sv. mašo. Saj ti bi tudi zdaj govoril še o četrtem studencu milosti, ali ker se ravno tule pred nama razprostira tako lepo žitno polje, pa rajé rečem, da si — četrtič — milosti tudi lahko pridelaš. Malo potrpi, pa se razumeva!

Glej to-le pšenično bil! Iz enega samega zrna je vzniknila in izrasla. A poglej ta bogati klas vrhu bili! Eno zrno bo dalo 30, 60 in še več pšeničnih zrnov. — Glej, Bog ti da eno milost! Iz te milosti in iz tvoje proste volje izraste eno dobro delo. Zavoljo tega enega dobrega dela ti pa Bog da novih, še večjih in dragocenejših milosti. Če tudi te dobro porabiš, bo Bog tvoja dobra dela, vzrasla iz teh milosti, obdaril zopet z mnogoterimi novimi milostmi: zdaj pa izračunaj, če moreš, kako se bo množilo tvoje dušno bogastvo ob tolikih milostih. Kaj je nebo z vsemi svojimi gostimi zlatimi zvezdami v primeri s tvojo dušo, če si znaš in če hočeš na ta način pridelavati milosti!

Na noge torej, dragi bogoljub, zajemaj pridno iz božjih studencev in prideluj si neutrudljivo hrane za svojo dušo, in dan na dan bo postajala tvoja duša zdravejša, lepša, močnejša, bogatejša, srečnejša, popolnejša, svetejša. Če si predvsem ne prizadevaš za milosti, je vse drugo, kakor bi na pesek zidal: ostale ti bodo samo razvaline. Le s pridnim pridelivanjem milosti speš po pravi poti popolnosti do večno lepíh nebes.

* * *

Naša šola, tako smo rekli v prvi številki lanskega »Bogoljuba« (str. 14), bo imela tri »kurze«, in v prvem da se bo govorilo o sredstvih popolnosti. Ta prvi kurz danes sklepamo. Rekli smo, da so ta sredstva: hrepenenje po popolnosti, vodstvo dobrega dušnega vodnika, duhovno branje, premišljevanje, izpraševanje vesti, posebno in splošno, vztrajnost, živeti v božji pričujočnosti in pa milost božja, ki se zajema in prideluje, kakor smo danes ravnokar povedali: Takoj v prihodnji številki začnemo, če Bog da in če nam g. urednik stanovanja v »Bogoljubu« ne odpove, z drugim kurzom o držkih popolnosti. Zdaj pa lepo z Bogom in ostanimo prijatelji vkljub temu šmentanemu rožmarinu!

Dr. Ant. Zdešar.

MISIJONSKA POROČILA.

Iz Kara-agača. — Iz Filipopela.

Avguštinci Marijinega Vnebovzvetja imajo v Bolgariji in sploh na vzhodu mnogo misijonskih postaj. V Kara-Agaču v Bolgariji imajo semenišče, kjer vzgojujejo dečke in mladeniče domačine ter jih pripravljajo za mašniški in apostolski poklic. Iz tega semenišča poroča zadnji čas (»Missionen der Augustiner v. M. H.«) neki redovnik med drugim sledeče:

Pred nekaj dnevi je zopet sedem drugih misijonarjev, po rodu Francozov, sprejelo bolgarski obred. Vsak dan opravljajo z najstarejšimi semeniščniki molitve v koru in molijo v častitljivem slovanskem jeziku, v onem jeziku, ki je bil po svetih bratih Cirilu in Metodu sprejet v božjo službo. Vsi učitelji semenišča so se torej poslužili od sv. Očeta jim podeljene pravice in so sprejeli, kakor oba rodna Bolgara, bolgarski obred.

Semenišče šteje okrog 50 učencev, ki so sinovi večinoma nekatoliških starišev. Potem ko so se svoji krivi veri (pravoslavni) odpovedali, jih pripravljamo za njihovo bodoče apostolstvo, in vse to zastonj. S čim naj bi nam tudi otroci plačali? Večinoma so iz najrevnejših družin. Če bi njihovi stariši tudi hoteli, bi jim ne mogli prav ničesar dati. Velikodušni dobrotniki nam poskrbe za en del našega vsakdanjega kruha. Toda redovniki in tudi gojenci, ki si morajo polagoma znatnost pridobivati, potrebujejo tudi duševne hrane. Bi nas li mogli bravci v tej reči podpirati? Naša knjižnica je zelo uboga. Z veliko hvaležnostjo bi sprejeli kake bogoslovne spise, nabožne knjige itd. Manjka nam tudi knjig o jeziku, nravi, navadah in zgodovini teh slovanskih

ljudstev, zlasti Bolgarov. Sem morda nekoliko predrzen. Pa morebiti vendar padejo te vrstice v roke kake matere, ki ve, kaj ima kak otrok rad. Sprejememo radi vse, tudi igrače, ne zase, ampak za naše ljube male.«

S temi besedami se priporoča misijonar za miloščino, kakoršnokoli bi jim kdo mogel poslati.

Iz Filipopela. V Filipopolu imajo Avguštinci ljudsko šolo. Obiskuje jo nad 200 večinoma katoliških učencev. Učenci so povečini iz najrevnejših družin, potrebni raznovrstne podpore. Umevno je, da misijonarjem poduka plačevati ne morejo. Od tukaj poroča neki misijonar o zanimivem pohodu ali sprehodu, ki so ga napravili misijonarji v vas Ambarli o počitnicah, ko so bili šole prosti. Ambarli je kakih 30 km (60 ur) oddaljen od Filipopola.

Pot po brezmejni ravnini je bila kljub prijaznemu pomladanskemu solncu dolgočasna. Proti poldnevu smo došli v Seldjikovo, vas, ki šteje kakih 2000 prebivalcev. Ti so deloma katoliški, po večini pa pravoslavni. Katoliški župnik, kapucin, nas je sprejel zelo ljubeznivo. On je izvrsten starinoslovec in je v zvezi z največjimi učenjaki v Filipopolu. Pravoslavni Bolgari v Seldjikovu so zmerni. Do svojega popa, ki ga pijanosti dolže, nimajo nobene zaupanja in pridejo zato večkrat h katoliškemu župniku. Cerkev je preprosta, vendar lepa in okusno ozaljšana. Tukaj sta ostala dva redovnika, da sta zvečer pri večernicah na harmoniju igrala in pomagala pri petju, drugi pa smo pot nadaljevali.

Šli smo skozi Duvanli. Ta vas je manjša kakor prejšnja, toda popolnoma katoliška. Župnik, zopet kapucin, se nam

je videl kakor eden starih očakov v puščavi. On sam obdeluje svoj vrt (župnijo) in spretnost, s katero umeva čopič voditi, mu je pomagala, da je svojo cerkvico izpremenil v pravo dragocenost. Njegovi župljani so mu silno vdani.

Prišedši v Ambarli, smo bili od enega nekdanjih učencev naše šole pri Sv. Andreju, P. Salvatorja, kar najbolj mogoče ljubeznjivo sprejeti. Ambarli je najboljša in najbogatejša med katoliškimi vasmii, ki so v okolici Filipopola. Tu ni nobenega, ki bi bil druge vere. Nekatero pravoslavne družine, ki so še pred kratkim tukaj bile, so se izselile. Prebivalci so revni, preprosti, zadovoljni s tem, kar si z delom svojih rok prislužijo, zvesti starim navadam. Nepoznana je tukaj škodljiva stran mestne kulture; v celi vasi ni nobene gostilne. Ob slovesnih praznikih imajo »horo«, bolgarski narodni ples, katerega se

udeležujejo ločeni po spolu.

Duhovnik je pri teh ljudeh Kristusov namestnik. Če ga na cesti srečajo, mu gredo vsi roko poljubit. Če so kak pogrešek storili, s katerim so ga razžalili, ga prosijo na kolenih za odpuščanje. Župan ne stori ničesar, da bi preje ne povprašal župnika. Če pa župnika ni doma, čuje skrbno, da je vse v redu. Navadno opravlja tudi službo cerkvenika.

Prebivalci so v obilnem številu vsak dan pri sv. maši. Razen tega se zbirajo tudi še po dvakrat ali trikrat na teden v cerkvi k posebni pobožnosti, katero vselej začenjajo s poljubom sv. križa.

Kar poročevalec še drugega piše o onem sprehodu, nas toliko ne zanima. Iz teh vrstic pa, ki smo jih brali, vidimo, kako verni in Cerkvi udani so naši po jeziku in krvi rodni bratje Bolgari na vzhodu, ki so s sv. Cerkvijo že zedinjeni.

Gorečnost novospreobrnjenecv.

Misijonska poročila prinašajo pogosto ginljive dogodke o gorečnosti novospreobrnjenecv.

„V Mao-Esöl-kun,“ tako pripoveduje p. Vinckx, mlad misijonar iz Belgije, „se je javil h krstu med drugimi tudi neki ovčar, ki je služil pri krščanski gospodi. Mož ni znal niti brati niti pisati, vendar je gladko naštel vse resnice, ki jih mora znati katehumen.¹ Silno začuden ga je vprašal pater, kako je to naredil.

„Oče,“ je odgovoril mož in si obrisal pot z obraza, „ko mi je moja gospoda zagotovila, da je njena vera prava, sem sklenil, da se dam tudi jaz zapisati. Moja mati, ki strastno kadi opij, je bila silno huda in še danes nasprotuje temu. Bilo mi je težko ravnati zoper njeno voljo, pa, sem si rekel, ako pridem v pekel, ali me ona potem ven potegne?“

Hotel sem se torej seznaniti z novo vero. Kadar sva z gospodovim sinom

¹ (Katehumen se imenuje tisti, ki se pripravja ta sv. Krst.)

pasla ovce in se je on na glas učil katekizma, sem pazljivo poslušal. Tako se mi je posrečilo, da sem si zapomnil vsebino knjižice in zdaj se hočem ravnati po njenih naukih in rešiti svojo dušo.“

To se res katehumeni, da je veselje. „Stanovali smo,“ piše p. Vinckx, „v Mao-Esöl-kun pri družini Čang. Nekega dne pride nekdo po p. Verwilgena, da bi obiskal triinosemdesetletnega starčka in ga pripravil na smrt. Ta starček je bil krščen leta 1899 in ni videl od onega časa nobenega duhovnika več, ker je stanoval 15 ur dalje proti jugu. P. Verwilgen me je zapustil v Mao-Esöl-kun, kjer sem imel dosti dela, in je odšel k staremu možu. Ko se je vrnil, mi je pripovedoval to le:

Ko so staremu možu sporočili, da prihaja misijonar, se je vlekel, oprt na palico, na vrh bližnjega griča, da bi prej zagledal tako dolgo zaželjenega duhovnika. Ko sem prišel do njega, sem stopil s konja.

— O oče, zakliče osemdesetletni starček in se veselja razjoče, kako dober si, da si prišel tako daleč zaradi mene, da, le zaradi mene, ki sem vendar kot razpadajoča razvalina!

— No, prijatelj, saj veš, da je Jezus umrl tudi za tvojo dušo; zato se nisem smel ustrašiti malega truda, da bi sodeloval pri rešitvi tvoje duše.

Ko se je zmračilo in je prišel določeni čas za spoved, je začel dobri starček praviti iz katekizma poglavlje o spovedi. Videlo se mu je, da je vesel, da more pokazati svoje znanje.

— Zelo lepo, moj prijatelj, že vidim, da razumeš, kaj je spoved in kako se mora spovedovati. Glej, zdaj imaš priliko, da uporabiš to znanje in se spoveš svojih grehov.

— Svojih grehov? zakliče starček osupel. O oče, ali so res taki ljudje, ki so tako hudobni, da morejo Boga še s kakim grehom razžaliti, potem ko jih je sprejel pri sv. krstu za svoje otroke? —

Naslednji dan je prejel starček prvič sv. obhajilo. Bil je tedaj prvič in zadnjič pri sv. maši. Proti večeru so začele pojematii njegove moči. Prejel je še sv. poslednje olje in sv. birmo. Ta dan mu je prinesel veliko milosti in s pobožnim Simeonom je mogel reči: „Zdaj lahko odpustiš svojega hlapca, Gospod, po svoji besedi v miru.“

Ko se je misijonar poslovil, se je dal stari mož prenesti iz sobe na prosto, da je mogel gledati za misijonarjem, dokler mu ni zginil na obzorju.“

Podobnih dogodkov se poroča veliko.

L. K.

† Župnik in duh. svetnik Janez Ažman.

Zapeli so zvonovi tisto žalostno pesem, ki jo pojo vsakemu človeku le enkrat, in pripeljal se je v Gorje mrliški voz in se ustavil tam ob železnici. Stoteroglavna množica je zajokala — nobeno oko ni bilo suho — zakaj tam v mrliškem vozu se vrača v Gorje mož, duhovnik, ki je bil res pravi oče cele gorjanske fare. Sprevod se je vil v večernem mraku proti Gorjam: videl si zraven šolsko mladino, ki spremlja svojega kateheta na zadnjem potu, videl si mnogoštevilne zastopnike raznih družb in društev, ki izkazujejo svojemu vodniku in podporniku zadnjo čast, videl si občinske odbornike, ki se poslavljajo od svojega dolgoletnega člana in svetoavca, videl si farane gorjanske, ki jim je bil pokojnik oče, učenik, dorotnik, prijatelj.

O, nemila smrtna kosa, kaj si ugrabila nam!

Z gospodom Janezom Ažmanom je legel v grob eden najveljavnejših duhovnikov ljubljanske škofije. Bil je v resnici pobožen mož, mož molitve, a vendar dela-

ven kakor čebelica. Brez dela si ga našel malokdaj ali pa nikoli.

Rojen v Kropi dne 17. junija l. 1842., je bil posvečen v mašnika dne 30. julija 1865. Služil je na štirih krajih: kot kaplan v Kočevju in pri D. M. v Polju, kot župnik pa na Dovjem in v Gorjah.

Nimam namena na dolgo in široko opisovati njegovega delovanja po vseh službah, ozreti se hočemo le na poslednjo.

Službo v Gorjah je nastopil dne 28. avgusta leta 1889. Od tistega časa sem se je v Gorjah marsikaj izpremenilo. Poglejmo samo, kako se prejemajo sveti zakramenti. Leta 1890. je bilo obhajanih 3650 (seveda nekateri po večkrat) lani (1909.) pa 9000 in letos v prvi polovici leta že 5450. Kakšen napredek v 20. letih!

Njegovo delo je tudi tretji red. Vpeljal ga je in vodil do konca. Veselil se je tudi Marijine družbe. Bolelo ga je, če je videl, da se mladina ogiblje Marijine družbe; njen napredek pa je bilo njegovo veselje. In zakaj bi ne bil tega vesel? Saj je vedel, da marsikatera hiša v Gorjah in

drugod noče vedeti, da je Marijina družba najvarnejše pribežališče za mladino današnjega časa.

Trikrat je napravil za gorjansko faro sv. misijon. Zadnjega, leta 1909., je napravil popolnoma na svoje stroške in sicer, kakor sam piše, zato, češ, da je v času svojega službovanja v Gorjah marsikaj zamudil, zanemaril glede duhovnega življenja in da bi si svoj račun polajšal pred Bogom.

Že iz teh poslednjih besedi vidimo, kako se je rajniki skrbno pripravljali na poslednjo uro. O njem lahko zapišemo: Živel je tako, kakor bi moral danes umreti in tako, kakor da bi moral večno na svetu živeti.

Ljubil je lepoto hiše božje. Dal je cerkev preslikati in napraviti nove orglje. Storil bi bil še več, če bi bil imel dovolj sredstev na razpolago. Ves vnet je bil za razne časom primerne pobožnosti in skrbel je, da so se vselej slovesno in izpodbudno izvrševale.

Tole je kratka in slaba slika cerkvenega delovanja č. g. J. Ažmana v Gorjah. K sklepu naj dodam še par besedi, ki jih je izpregovoril na dan sv. apostolov Petra in Pavla, potem, ko mu je njegov brat Simon, župnik kamnogoriški podelil sveto poslednje olje in papežev blagoslov. Te besede so njegova duhovna oporoka.

»Umreti bo treba, a umreti se ne bojim. Saj je smrt moja stara znanka, ki sem jo tolikokrat srečaval. Srečaval sem je po Vaših hišah, po pokopališču v cerkvi, povsod. Rad bi še delal med vami, pa če me Bog kliče drugam, mu hočem biti pokoren. Če sem koga razžalil, ga prosim, naj mi odpusti, kakor tudi jaz vsem odpušчам. Ostanite zvesti sveti veri, ki sem jo vam skozi 21 let oznanoval, zakaj vi ne veste, kako tolažljiva je sveta vera na zadnjo uro! Če umrjem, bom lahko zaklical s sv. Pavlom: Dober boj sem bojeval, svoj tek dokončal, vero sem ohranil. Bog naj mi bo milostljiv sodnik in naj sprejme mojo dušo v svoje roke, telo naj pa počiva na gorjanskem pokopališču v kapelici sv. Križa. Če pa ozdravim, bom še vedno rad med vami deloval.«

Zgodilo se je, kar je napovedal: umri je. Dne 8. julija ga je spremlilo 56 duhovnih sobratov in na sčotino ljudstva k grobu. Odprla se je gorjanska zemlja in sprejela vase, kar je njenega, sprejela je v svoje naročje njegovo telo. Njegovo telo spava v kapelici sv. Križa smrtno spanje, njegov duh pa se nad nami raduje v Bogu, njegovem Zveličarju.

S tem spisom se poslavljam od dragega pokojnika z željo, da bi nas smrt, ki je nas ločila, zopet enkrat z njim združila v kraju večnega veselja, nebeške sreče!

J. L.

V spomin

preblagemu gospodu svetniku

Janezu Ažmanu,

župniku v Gorjah.

(† 4. julija 1910.)

Tožno v linah zvon zajoče;
glas priplava kakor val:
Naš gospod, naš ljubi oče
smrtno spanje je zaspal.

zaskeli v očesu rosa,
bol napolni srčni hram. —
O, nemila smrtna kosa,
kaj si ugrabila nam!

On, ki lečil vsem je rane,
lil tolažbo vsem v srce,
zdaj počiva, se ne gane,
ne vzbudi ga jok, solze.

To oko, ki vedno zrla
je očetovsko na vse,
zdaj za svet se je zaprlo,
da za večnost se odpre.

Tiho nosil mnoge boli
sam si, blagi mučenik.
Zdaj počiti si izvoli,
saj Vsevedni je plačnik.

Tvojo gledam tesno krsto:
Truplo Tvoje v njej leži, —
duh pa gleda dolgo vrsto,
v njej se že sprehajaš Ti.

Bela lilija ob glavi —
znak devištva — Ti stoji,
roka Tvoja v večni slavi
nezvenljivo jo drži.

O poglej z višave doli
na objokane ovcé,
pri Očetu zanje môli
blago res imaš srce.

Slušaj naše prošnje vroče:
Naj za Tabo pridemo,
to izprosi, ljubi oče,
da s Teboj se snidemo.

F. Cundrič.

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Pri evharističnem kongresu v Montrealu bodo vsa predavanja tako izbrana, urejena in umerjena, da se bo z njimi pospeševalo češčenje sv. Reš. Telesa v praktičnem zmislu. Vse razprave sporeda lahko združimo v štiri vrste: 1. Resnična in bistvena pričujočnost Jezusa v najsvetejšem zakramentu. 2. Sveto obhajilo. (Pomen in važnost svetega obhajila v človeškem življenju, osobito v današnjih dneh.) 3. Sveta maša in cerkveno petje. 4. Evharistična društva. (Škofijski kongresi. Evharistični časopisi.) — V odseku za mladino: Sv. Evharistija vir čistosti, njena važnost pri vzgoji značaja. Evharistija in zmernostno gibanje. — V odseku za može: Sv. obhajilo delavcev. Sveta maša in možje. Duhovne vaje. — V odseku za žene: Evharistično apostolstvo žene kot soproge, matere in prijateljice. Prvo sveto obhajilo. Resnost življenja in vedravnost. Vsakdanja sveta maša in vsakdanje sveto obhajilo.

Cesar — nadškofu Stadlerju. Meseca junija je poslal naš cesar nadškofu Stadlerju v Sarajevo v dar svojo fotografijo v dragocenem zlatem okviru z briljanti. Sliko je cesar lastnoročno podpisal v hrvaškem jeziku. To je najboljši odgovor na vse napade in laži, ki so z njimi hoteli zadnji čas liberalni listi zmanjšati vpliv prvega cerkvenega dostojanstvenika v Bosni.

Na branik zoper napadalce svetega zakona! Ker se množe napadi na nerazvezljivost zakonske zveze, je izdal dunajski škofijski ordinariat naredbo, ki velevala duhovni-

kom, naj ljudstvu v cerkvenih govorih pojasnijo verski, нравni in socialni pomen zakona, in temeljne resnice naše svete vere ozir zakona krščenih, dalje dolžnosti katoličanov, ko se pripravljajo za zakon itd. Za pridige o zakonu je bil določen mesec junij.

VII. splošni katoliški shod za avstrijske dežele bo letos v Inomostu od 9. do 11. septembra.

Sv. Stolica v Rimu je bila zopet povabljen, da izreče razsodbo v prepiru med ameriškima državama Peru in Brazilijo. Razprave so se vlekale od leta 1906 dalje, a brez uspeha. Sedaj sta se obe državi složili vsled posredovanja papeževega namestnika nadškofa Aleksandra Bavona.

Nadškof v Zadru. Dne 13. junija je prišel v Zader novi metropolit in nadškof dr. Vincencij Pulišić. Novi biskup je domačin; rojen na otoku Olib v bližini Zadra. Poprej je bil profesor na bogoslovnem zavodu v Zadru, od leta 1903 pa škof v Šibeniku. Njegove izvolitve se veseli duhovščina pa tudi ljudstvo.

Železni duhovski jubilej (70letnico mašništva) praznuje letos nadškof Aichner v Briksnu. Skromni starček odklanja vse časti, ki so mu jih nameravali izkazati ob tej priliki ter prosi samo za pobožni spomin v molitvi.

Španski katoličani niso več tako zadovoljni s kraljem Alfonzom, ki je veljal vedno za katoliškega moža in je imel tudi izvrstno katoliško vzgojo. V zadnjem času pa ni kazal več one odločnosti, ki bi jo katoličani od nje pričakovali; podpisal je namreč nekaj od-

lokov, ki so na škodo katoliški Cerkvi. To so mu katoličani zelo zamerili; priredili so celo protestne shode. Tudi med visokim plemstvom se čuti nezadovoljnost.

Kazen za bogoskrunsko ravnanje. V Pulju je bil obsojen mizar I. Sirotić, ki je v ondotni bolnišnici na veliko pohujšanje drugih vrge v križ na steni kos kruha. Sedel bo šest tednov.

Nova katedrala v Londonu je bila posvečena dne 29. junija t. l. Odkar so položili temeljni kamen za to katoliško stolnico, je preteklo ravno 15 let. Zidana je v bizantinskem slogu. Za notranjo opravo, za slikanje, za oltarje in zvonove so mnogo žrtvovali angleški katoliški aristokrati.

Veljavni državniki sprejeti v katoliško Cerkev. Tajnik ruskega poslaništva v Rimu, J e f r e m o w, je izstopil iz pravoslavne ruske cerkve in je bil sprejet slovesno v katol. Cerkev. Isto sta storila tudi prvi tajnik pri ruskem poslaništvu v Parizu, S w i e c z i n in ruski konzul v mestu Bordó, K o m a r o w.

K slavnosti ustoličenja novega škofa dr. Ivana Krapaca v Djakovem je došlo okrog 10.000 oseb. Prisego novega škofa je sprejel sarajevski pomožni škof dr. I. Šarić. — Ko se je novi škof poslavljajal iz Zagreba, se je zbrala k slovesu na kolodvoru številna duhovščina, župan in večina odbornikov. Od 5. do 9. julija je bilo v Djakovem zborovanje hrvatskih in slovenskih katehetov, ki so bili vsi gostje novega biskupa. Slovenske katehete so na zborovanju zastopali čč. gg. prof. dr. Levičnik, kateheta A. Čadež in Smrekar.

Prevrat na Španskem. Mladostnega kralja Alfonza so dobili — kakor se piše in govori — svobodomiselnici že skoraj čisto v svoje roke. Podpisal je dekret, ki odpravlja cerkveno prisego pri vseh državljanskih opravilih. Ministrstvo je dobilo tudi dovoljenje, da lahko odpravi vse verske družbe in redove, ki mu ne ugajajo. Kralj vodi nevarno igro in se bo dobremu ljudstvu polagoma odtujil, kar pomeni njegov konec. Bog daj, da bi o pravem času spoznal, kam ga tira sedanje liberalno ministrstvo! — Protest (ugovor) na vlado je poslalo 62 škofov, vrše se zborovanja, ki kažejo, kako hudo vre med katoličani na Španskem.

57. katoliški shod za Nemce se bo otvoril 21. avgusta v Augsburgu. Za slavnostni izprevod je doslej oglašanih čez 500 društev s 120 zastavami in 45. godbami.

Po domovini.

Alojzišče v Ljubljani je z letošnjim letom kot dijaški zavod prenehalo, ker bo bo-

doče leto v zavodu sv. Stanislava že šest gimnazijskih razredov. Kar je bilo še Alojznikov, se bodo preselili v novozgrajeni dijaški konvikt v Marijanišču. Alojzišče je bilo ustanovljeno 1846. leta. Koliko vnetih in navdušenih dijakov se je tu izobraževalo in pripravljalo za vzvišeni duhovski poklic! — Sedaj bodo imeli bogoslovci svoje šole ter bodo za oddih uporabljali ondotni vrt. Gospodarstvo hiše bo vodil naš urednik. Kdor ga želi imeti, naj ga tam išče!

Patronat Vincencijeve družbe v Ljubljani. Vincencijeva družba je osnovala poseben odsek z imenom »Patronat Vinc. dr. za mladino«, ki bo imel namen skrbeti za varstvo in vzgojo otrok, ki so v verskem in npravnem oziru zanemarjeni. Izročal bo take otroke poštenim družinam ali pa katoliškim zavodom v vzgojo. Delovanje patronata se ima razširiti čez vso deželo. Patronat je prevzel tudi glasilo »Krščanski Detoljub«, ki že 19. leto deluje na polju vzgoje. Izvršujoči člani plačujejo vsaj 2 K na leto. Prijave in doneske sprejema profesor dr. Gruđen, predsednik Vincencijeve družbe in tajnik Albin Zajc, računski asistent v Ljubljani, Poljanska cesta 11.

40letnico mašništva je praznoval na Ježici dne 10. julija ondotni velespoštovani župnik in duh. svetnik, č. g. Simon Zupan. Bog daj vrlemu in zglednemu duhovniku še mnogo let!

Smrtna kosa je letos v ljubljanski škofiji podrla že mnogo duhovnikov. Dne 6. julija so pokopali v Gorjah pri Bledu ondotnega, vsepovsod priljubljenega župnika in duhovnega svetnika J. A ž m a n a, ki je umrl v ljubljanskem Leonišču po hudi operaciji. — Pogreb je bil izredno veličasten. Kdor je bil ta dan v Gorjah, je videl, kako dobro ljudstvo ljubi svoje skrbne dušne pastirje. — V Gozdu nad Kamnikom je umrl župnik č. g. Alojzij P o d o b n i k. Blagega pokojnika, ki so ga ljubili duhovni tovariši in farani, priporočamo v molitev. — Dne 11. julija je umrl v Ljubljani frančiškanski klerik in subdijakon fr. Metod Žirovnik, sin nadučitelja Žirovnika. N. v m. počivajo!

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji: Č. g. Edvard Šimnic je nastavljen kot kaplan v Sori. — Za župnega upravitelja v Gorjah je imenovan ondotni kaplan č. g. J. Langerholz; stalni pokoj je dovoljen č. g. Valentinu Jakelj in č. g. Andreju Petku, župniku pri Sv. Križu pri Litiji.

Imenovanje. Dosedanji rektor avstrijskega hospica v Jeruzalemu, msgr. dr. Martin Ehrlich, je odpoklican kot profesor svetopisemskih ved v semenišče v Celovcu.

40letnico mašništva praznujejo tekoči mesec sledeči č. g. ljubljanske škofije: Fr. Andrejak, Jan. Bevc, P. Placid Fabiani, Karol Jančigar, Fr. Jarc, Val. Klobus, Ant. Demšar, Jan. Tavčar.

Na Kitajsko kot misijonar se bo podal meseca avgusta p. Engelbert Avbelj, frančiškan v Ljubljani.

Na Trsatu je bilo dne 10. julija čez tisoč slovenskih romarjev iz Štajerskega.

Temeljni kamen za novo cerkev v Radečah pri Zidanem mostu so blagoslovili presvetli knezoškof ljubljanski dne 13. julija. Od stare cerkve stoji še samo zvonik, ki se bo priklopil novi zidavi.

Doktorsko čast iz bogoslovskih ved je dobil dne 15. julija na dunajskem vseučilišču č. g. Frančišek Kulovec, gojenec Auguštineja.

Popolni porcijunkulski odpustki. Z ozirom na 700letni jubilej frančiškanskega reda so sveti oče Pij X., dne 9. junija t. l. izdatno olajšali zadobitev popolnih odpustkov dne 2. avgusta. Papežev pismo pooblašča vse škofo, da smejo določiti v svoji škofiji tudi druge, neredovne cerkve, kjer se morejo dobiti takozvani »toties — quoties« odpustki t. j. »tolikokrat — kolikorkrat« po prejetih sv. zakramentih obiščejo določeno cerkev in molijo na papežev namen.

Vsled tega pooblastila svetega očeta dovoljujejo presvetli knezoškof ljubljanski dr. A. B. Jeglič, da se smejo le t o s v ljubljanski škofiji po vseh župnijskih, samostanskih in duhovnijskih cerkvah oziroma kapelah, kjer se obhaja redna služba božja, prejemati porcijunkulski odpustki pod navadnimi pogoji, in sicer ali ob navadnem času, t. j. od večernic 1. avgusta do solnčnega zahoda 2. avgusta, ali pa naslednjo nedeljo, to je od sobotnih večernic do solnčnega zahoda v nedeljo.

Obakrat se odpustki ne morejo prejemati.

Slovesnost naj se konča z litanijami Vseh Svetnikov pred izpostavljenim svetim Reš. Telesom. Vzklik sv. Frančiška naj se pri litanijah trikrat ponovi. — Pred blagoslovom naj se molj petkrat očenaš in češčenasmarija za svetega očeta, za cerkvene služabnike in za vojskujočo Cerkev na zemlji.

Kjer se bo obhajala slovesnost v nedeljo, ostane običajna služba božja neizpremenjena, zato se bodo obhajale litanije v nedeljo popoldne dvakrat.

Odlikovanje. Č. g. Anton Šmidovnik, župnik v Prečini, je imenovan za knezoškof. duh. svétnika. Isto odlikovanje je podeljeno tudi č. g. Avguštinu Sinkovec, župniku v Škofiji Lokí.

Preč. g. dr. Ignacij Žitnik, je imenovan za stolnega kanonika v Ljubljani. Prepridenemu gospodu poslancu čestitamo in iz srca privoščimo nekoliko mirnejšega življenja.

Imenovanje. Cesar je imenoval č. g. Ivana Kolavčič, župnika v Solkanu pri Gorici, za kanonika metropolitnega kapitelja v Gorici.

Svete Višarje. Povodom svetega leta je prišlo že veliko procesij na Svete Višarje. Napovedani so že razni cerkveni dostojanstveniki, ki bodo imeli v božjepotni cerkvi slovesne svete maše. Presvetli knezoškof ljubljanski dr. Anton Bonaventura Jeglič bodo imeli gori sveto opravilo dne 8. septembra.

V Ricmanjih je še nekaj šolskih otrok, ki še niso krščeni. Nedavno so jih nekaj krstili, nekateri se pa še pripravljajo. Bo pač trajalo še lep čas, da se bodo zacelile rane, ki jih je usekala brezvestnost nekaterih ljudi sicer dobremu ljudstvu.

Družba sv. Mohorja je letos dosegla 86 tisoč članov; s tem je prekoračeno že doseданje najvišje število udov.

Ledine. Od 26. junija do 3. julija smo obhajali pri nas sv. misijon, ki sta ga vodila vlč. gg. lazarista V. Eržen in U. Dežman ter nas učila, opominjala in bodrila k pravemu krščanskemu življenju. Ljudstvo se je razun nekaterih izjem polnoštevilno udeleževalo govorov in drugih pobožnosti in prejelo svete zakramente. Sv. misijon je zaključila veličastna procesija, pri kateri so štirje mladeniči nosili lepo ozaljšan misijonski križ. Naj obilno poplača milostljivi Bog vlč. gg. iz Ljubljane njihov obilen trud in požrtvovalnost in naj obilno blagoslovi njihovo delovanje! Tudi vlč. gospodom iz Idrije prisrčna zahvala za njihov trud, ko so pomagali in nadomeščali domačega g. župnika, ki je priklenjen na bolniško posteljo.

Iz Semiča. Dne 12. junija smo imeli v Sodnjivasi lepo slovesnost. Bila je blagoslovljena nova kapelica, katero je postavil na čast presv. Srcu Jezusovemu tukajšnji posestnik Štefan Golobič. Popoldne ob 4. uri se je zbralo mnogo ljudi v naši podružnici sv. Jožefa v Gorenjih. Nato sta prišla oba čč. gospoda z organistom. Potem smo se podali v procesiji, pojoč lavretanske litanije, do kapelice. Nato so č. g. župnik blagoslovili kapelico. Potem so bile pete litanije presv. Srca Jezusovega. Dekleta Marijine družbe so napletle vencev, ž njimi lepo okrasile kapelico, ki je res lična in lepo izdelana. Zlasti kip presv. Srca je kaj krasno izdelan. Vsem pa, ki so žrtvovali svoj trud, da je bila slovesnost bolj sijajna, naj bo presv. Jezusovo Srce obilen plačnik!

Ptujska okolica. Zopet lepa cerkvena slovesnost se je vršila v minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla v Ptujju na visoki praznik presv. Trojice, v nedeljo, dne 22. maja, namreč blagoslovitev nove cerkvene zastave za tesarje. Zjutraj ob 6. uri so služili sveto mašo z asistenco č. g. P. Norbert Povoden, domači gvardijan. Po sveti maši so blagoslovili bandero. Potem so imeli govor in so lepo, natančno razložili, kaj pomeni bandero. Bandero je rdeče barve, ima na eni strani podobo sv. Jožefa z malim Jezuščkom, ki sta pri te-

Bog je dal lepo vreme na Telovsko nedeljo, dne 29. maja, ko imajo slovensko veličastno procesijo presv. Rešnjega Telesa v Ptujju. Tedaj so se mnogoštevilno udeležili tesarji procesije za svojim krasnim banderom.

Vodstvo pogrebne bratovščine sv. Jožefa v Ljubljani naznanja svojim članom, ki so pristopili k isti letos ter so prejeli samo potrdila ali stare knjižice, da so nova pravila od c. kr. deželnega predsedstva odobrena ter so ravnokar v tisku. Nove društvene knjižice s pomenljivo sliko (smrt sv. Jožefa) se bodo

V Bosni: Sv. maša na prostem v šumi.

sarskem delu, z napisom: sv. Jožef, prosi za nas! Na drugi strani pa je podoba Marije z napisom: sv. Marija, prosi za nas! Bandero velja okoli 300 kron in so je naredile čč. šolske sestre v Mariboru. — Pa ko so se hoteli tesarji udeležiti prvič s svojim novim banderom procesije presv. Rešnjega Telesa na praznik presv. Rešnjega Telesa, v četrtek, dne 26. maja, prepove jim mestna višja oblast, se udeležiti veličastne procesije zategadelj, ker ima novo bandero slovenske napise. Tako se teptajo naše pravice na slovenskih tleh! Pa

omenjenim članom te dni doposlale. Starejši člani obdrže svoje dosedanje knjižice, vendar se jim pa na željo izdajo tudi nove. — Po novih pravilih sprejema vodstvo tudi člane (§ 3. pravil), ki so deležni samo sv. maš, ki se jih daruje 43 vsako leto za žive in mrtve člane ter takoj po smrti dve sv. maši še posebej za vsakega umrlega člana. Taki člani plačajo pristopnine 10 kron enkrat za vselej. — Dalje nudijo nova pravila onim članom, ki so iz pozabljivosti ali kakega drugega vzroka zamudili že nad tri leta plačati letne doneske

ali kak obrok ter so vsled tega izgubili pravico do brezplačnega pogreba (§ 6. pravil) od bratovščine ali pa odškodnine zanj, to ugodnost, da jih sme vodstvo zopet na novo sprejeti in sicer kot dosmrtni člani, ako doplačajo k že vplačani vsoti svoji starosti primerni znesek. Opozarjamo one, ki žele k bratovščini pristopiti, na novi tarif za pristop, ki je napram visokim pogrebnim stroškom, nastalim vsled oddaljenosti ljubljanskega pokopališča, pač zelo nizek. Pristoppnina za dosmrtni člani, ki plačajo vse enkrat za vselej,

znaša v 15. letu starosti 30 K in tako za vsako nadaljno leto po 2 K več do 49. leta, od tega leta naprej pa brez razlike starosti po 100 K. Redni člani plačajo pristoppnine v 15. letu starosti 10 K in tako za vsako nadaljno leto po 2 K več ter po vstopu vsakoletni donesek po 2 K. Ako sta oba živeča zakonska člana bratovščine, pokopljejo se njuni umrli otroci do 12. leta na stroške bratovščine. — Po novih pravilih se udeležujejo občnega zbora tudi ženski člani; istotako se smejo voliti v odbor.

U Lurd!

U ponedeljak dne 8. kolovoza odlazi iz Rijeke III. hrvatsko hodočašće u Lurd k našoj Gospi Lurdskoj, pod predsjedništvom biskupa: dra. Josipa Marčelića i dra. Antuna Mahnića. — Evo nas po treći put, Hrvati katolici, gdje vas pozivljemo, da pohitite u Zemlju Čudesa, Marijin Lurd. Pohrlimo i po trećiput u što većem broju u onaj „kutić Neba“, da oživimo i ojačamo svoju vjeru, da se pomolimo na onome svetome i blagoslovljenome tlu za svoje mile i drage, za narod i dom svoj. Svi će dakle Hrvati, kojima je ikako moguće, s nama u Lurd! Svi će za dva tjedna rado ostaviti svoje kuće i svoj mili dom, da pohite u novi Jeruzalem, Djevičin Lurd! Svi će se odazvati glasu mile Gospe Lurdske i pohititi do Špilje Masabjelske, da vide velika čudesa, koja dragi Isus po zagovoru svoje Božanske Majke tvori i dan-danas usred dvadesetog vijeka. Bit će to sjajna manifestacija žive naše vjere! Bit će to najljepši i najugodniji dani u našem životu, kojih ništa iz naše duše neće izbrisati! Bit će to napokon naš odziv onoj vrućoj želji i molbi, koju je sama Neokaljana Djeвица upravila čitavome ljudskome rodu, kad je dne 27. veljače g. 1858. nevinoj pastirci, Bernardici Subirù izričito rekla: „Hoću, da mi ovdje narod dolazi u procesiji!“

Bilješke: Tko se želi hodočašću pridružiti, neka se obrati što prije na uredništvo: „Naše Gospe Lurdske“ (Samostan OO. Kapucina — Rijeka). Upisivanje i prijavljivanje traje do 18. srpnja. Svaki, netom se prijavi, ima poslati 20 K i naznačiti razred, u kojem kani putovati. Tko bi želio kakovih uputa i razjašnjenja, neka se bezodvlačno obrati na spomenuto uredništvo. Svi se pak najučtivije umoljavaju, da ne čekaju posljednjega časa

za upisivanje, jer to vrlo škodi dobrom uspjehu i organizaciji hodočašća.

Putni red: U ponedjeljak, dne 8. kolovoza, odlazak iz Rijeke parobrodom. Dolazak u Veneciju u 6 sati. Odlazak iz Venecije u 8 sati. — U utorak, dne 9., dolazak u Genovu u 7 ujutro. Tu ćemo u kočijama pregledati grad i prvo na svijetu Genoveško groblje. — U srijedu, dne 10., oko 7 odlazak prema Marsilji. Objed u Ventimilja. Dolazak u Marsilju u 7 sati na večer. — U četvrtak, dne 11., sastanak svih hodočašćnika u glasovitome svetišće Naše Gospe Čuvarice, a poslije podne u posebnim tramvajima pregledavanje znamenitosti gradskih. Poslije podne odlazak — U petak, dne 12. dolazak u Lurd. U Lurdu ostajemo, dne 12., 13., 14., 15. a 16. ujutro oko 8 sati odlazak. — U utorak, dne 16. objed u Modni, dokazak u Turin oko 9 sati. — U srijedu pregledavanje krasnoga Turina u posebnim kočijama. Poslije podne odlazak prema Milanu. — U četvrtak, dne 18. zajednička sv. Misa u veličanstvenoj katedrali. Iza toga u kočijama pregledavanje grada. Poslije podne odlazak prema Padovi. U Padovi večera i počinak u hotelima. — Ujutro, dne 19. iza za jutarka sv. Misa i propovijed na grobu velikoga čudotvorca, sv. Ante. Zatim odlazak prema Veneciji, kamo ćemo stignuti oko 11 sati. Objed i u posebnim parobrodovima izlet. — Dne 20. dolazak na Rijeku i svečani „Tebe Boga“ u novosagrađenoj kapucinskoj Kripti.

Cijena za čitavo putovanje tamo i natrag, hranu, kočije, omnibuse, vodiče i druge potreboće: Za prvi razred 460 K, za drugi razred 360 K, za treći razred 250 K. — O. Bernardin Skrivanić, provincijal. organizator hodočašća. Rijeka.

Družbene zadeve.

I.

Naznanilo.

Nove svetinje za mladeniške družbe, ki so bile zadnjič naznanjene, se že dogotavljajo. Prve so nam že poslali na ogled. Prav lične so in prave velikosti. Cena: 1 K. Ceneje ni mogoče, ker tudi nas toliko stanejo. Mi bi radi ceneje jih dajali, a ker se je reklo, da morajo biti lepe, ve vsak, kdor kaj kupuje, da lepo in ceno ni mogoče obenem dobiti. Dobile se bodo, kakor vse druge potrebščine za Marijine družbe, v Ničmanovi (Katoliškega tiskovnega društva) prodajalni. Naročajo se lahko že zdaj. Če jih ne boste dobili prav koj, za gotovo v kratkem.

II.

Prošnja in poziv.

1.

Prav in potrebno je, da naše Marijine družbe poleg raznih pobožnosti in lepih nauk nudijo svojim udom tudi poštenega veselja. Ne le samó prepovedati jim grešno ali nevarno razveseljevanje, marveč tudi dovoliti in pripraviti jim nedolžnega razvedrila! V ta namen služi petje, poštene igre (ne prevečkrat), prizori, deklamacije itd.

Ker pa vsaka družba nima vsega pri roki, želimo nekaj takega blaga skupaj zbrati, da bo v potrebi na razpolago našim družbam. In sicer se bo to zgodilo v

»Marijinem koledarčku«, ki je bil že enkrat napovedan in bo izšel letos pred novim letom.

Zato se obračamo do vseh, ki imajo kaj take tvarine: kako kratko nabožno igrico, ki še ni tiskana, prizore, resne in šaljive, dvogovore, pesmi za deklamiranje in petje, ki še niso natisnjene ali so bile kdaj tiskane, pa se težko dobé. — Seveda bo to lahko služilo tudi drugim, ne samo Marijinim družbam. Kar kdo lepega ali prijetnega ima, naj privošči tudi drugim.

Vse tozadevne pošiljatve naj se pošiljajo na »uredništvo Bogoljuba«. Znotraj pa naj bo nadpis: »Za naš koledarček«

Prosimo!

2.

Vse Marijine družbe, ki imajo že vpeljan abstinenčni ali treznostni odsek, naj čim prej pošljejo izkaz udov tega odseka. Vsak odsek mora imeti načelnika (-co); ta ima dolžnost imeti zapisnik vseh udov tistega odseka in ta naj pošlje tudi izkaz vseh svojih udov. Zadostuje dopisnica, na katero naj se zapiše: toliko popolnih abstinentov (I. stopnje), toliko treznih (II. stopnje); skupaj toliko. — Zapiše naj se ime družbe, in pove, če je mladeniška ali dekliška (za moške ali žene). — Poročila naj se istotako pošiljajo »uredništvu Bogoljuba«.

Čim prej, tem bolje!

Krščanski devici Marijine družbe.

I.

Krščanska devica —
oj, krasna cvetlica!
Ko lilija v cvetu
blestiš se na svetu.

Sam Bog, tvoj stvaritelj,
je tebi vzgojitelj,
nad tabo On čuje,
da cvet ne venuje.

Marija Devica
ti je vrtnarica,
da tat te ne zmákne,
se clò ne dotakne.

Devica boš zala
cvetlica ostala:
le Jezusu vdana
nevesta izbrana...

Če ljubiš le Njega,
svet srca ne zbega:
ker v Bogu ti duša
sladkost vso okuša.

Kot roža cveteča,
se k Njemu bliščeča
boš kdaj preselila,
Mu prestol krasila.

Tam nanj se naslanjaš,
Zveličarju klanjaš,
na vek Mu hvaležna,
vse slave deležna.

II.

Če bo po volji
Bogu, da izvoli
te komu v nevesto:
pa pojdeš ž njim zvesto.

Drug drugemu mila
se bosta vodila —
in s sabo otroke
v Očetovske roke.

Glej tam pri oltarji,
v deviškem obžarji,
ti venček na glavi
mladost še oslavi...

Naj zdaj si devica,
kdaj možu družica,
z Marijo boš rekla:
»Glej, božja sem dekla!«

Z Marijo češčena
in blagoslovljena
se bodeš plačila
pri njej zveselila...

III.

Dekle, — o le pazi,
da greh ne pogazi
ti časti in sreče,
ki ni je tu večje!

Naj bi se solzila,
naj v svili hodila:
proč lepi so dnevi
izgubljeni devi...

Hči! ni se ti bati,
saj čuva te Mati:
le slušaj jo rada,
devičica mlada!...

V zastavi pred tabo
te kliče za sabo:
»Pod mojim okriljem
hajd, hčerka za ciljem!«

Me hčerke, me gremo —
saj dobro to vemo:
Vsa druga so pòta
pogubna le zmota...

Oj, Ti za nas prosí
in v srcu nas nosí,
devic vseh Devica,
nam vsem pomočnica!

Junonensis.

Sv. Stanislav Kostka.

(Dalje.)

Zadnji dnevi življenja.

Sv. Stanislav je vedel iz pisem sv. Ignacija, da je poslušnost in pokorščina več vredna, kakor katerakoli daritev in zato je skušal, da je s svojim ponižnim srcem ugodil najmanjši želji svojih prednikov.

Stanislavovo srce ni bilo stvarjeno za minljive zemeljske stvari, on je le gorel hrepenenja, da se nekoč združi z Bogom in s svojo nebeško Materjo. Največje veselje mu je pripravljalo upanje, da bo gledal nebeško Devico gori med kori angelov v njeni največji slavi, to je na dan njenega vnebohoda. Tistikrat ji hoče jasno pokazati, kako jo je vedno častil in ljubil. Vedno je imel pred seboj tiste blažene trenutke, ko je videl na Dunaju stati ob svoji postelji nebeško Mater z Jezusom v naročju. In spomin na ta dogodek je tembolj podžigal njegovo iskreno hrepenenje, da se skoro združi z njo, ki jo je tako ljubil, da je sklenil napisati Kraljici svojega srca ljubezni in hvale polno pismo. V tem pismu je popisal svoja goreča čuvstva in hrepenenja, posebno za dnevom njenega vnebohoda in jo prosil prisrčno, naj mu te želje gotovo ne odreče. S tem pismom na srcu je pristopil na dan svetega Lavrencija k svetemu obhajilu in v svoji sveti vnemi navdušeno prosil mučenca, naj sporoči nebeški Kraljici o tem njegovem pismu, naj ga zagovarja pred njo in jo prosi naj mu to srčno željo gotovo usliši.

Celo dopoldne je delal Stanislav tisti dan v kuhinji, da bi tako v svoji skromnosti skazal sv. Lavrenciju tem večjo čast. V družbi nekaterih redovniških sobratov je opravljal najbolj nizka dela, pomival krožnike in storil z največjim veseljem vse, kar mu je zapovedal kuhar. Ali vendar je bilo pri vsakem najmanjšem opravilu in delu njegovo srce edino pri sv. Lavrenciju, kateremu se je

še posebno priporočal tisti dan, naj prozanj pri nebeški Materi. Po obedu ga vprašal pater Placid, kaj je mislil tisti dan v kuhinji? »Ogenj na ognjišču«, mu je odgovoril Stanislav, »me je spominjal na muke in težave v peklju, katerega sem zaslužil. Obenem pa so me spominjali plameni na ogenj, v katerem je umrl mučenec sv. Lavrencij.«

Na večer tistega dne se je počutil Stanislav nekako slabega in bolnega. Bila je to nekaka mrzlica, ki sicer ni imela nikakih hudih posledic, a so mu njegovi predniki vendar svetovali, naj se poda k počitku. Ivan Polecija in še nekaj drugih tovarišev so ga peljali v odkazano sobo. Tja prišedši jim je rekel Stanislav čisto mirno, da bo v par dnevih umrl. Seveda ni tem besedam nihče verjel. Ali še bolj jasno in razločno se je izrazil Stanislav nasproti generalu Klavdiju Akvavivi, ko ga je povpraševal, kako se počuti; odgovoril mu je, da je prosil sv. Lavrencija, naj izprosi zanj pri nebeški Materi, da bo tudi on deležen slavnosti njenega vnebovzetja, tako goreče, da sedaj nič več ne dvomi, da bi ga Marija ne uslišala. Ko je prišel k njemu spovednik pater Pacid, mu je povedal ravno tako, da bo na dan Marijinega vnebovzetja gotovo v nebesih.

Dva dni je ležal Stanislav mirno postelji in samo molil. Spomini so mu vstajali živo pred očmi in spoznanje čudodelne božje pomoči, ki ga je vodila iz rojstne hiše skozi Dunaj v ta samostan.

»Kako naj se Ti zahvalim, o Gospod,« je vskliknil Stanislav nekoč nenadoma, »za vse, kar si mi storil!«

Tretji dan se ga je poprijela mrzlica še z večjo silo. Slutili so vsi, da res ne bo tako kmalu ozdravel, zato so mu odkazali v zgornjem nadstropju prostornejšo in bolj zračno sobo. Stanislav se je podal tja vdano in ponižno v velikem spremstvu

svojih tovarišev. Ko je pristopil k postelji, se je prekrižal in rekel s srečnim nasmehom:

»To je moja zadnja bolezen, verujte mi, da s te postelje ne vstanem nikoli več.«

Ko je videl, kako so vsled teh njegovih besed vsi tovariši žalostni, jih je

pogledal prijazno in dodal: »Vse, kakor je božja volja.«

In Bog je storil, kakor je želel Stanislav sam. Do 14. avgusta se ni bolezen niti zboljšala niti poslabšala, a Stanislav se ni dal prepričati, da bi ozdravel in je trdil vsakemu, ki ga je obiskal: »Še to noč bom umrl.«

Živela abstinenca!

Dragi abstinentje, vprašam vas, kako se kaj počutite? Upam, da prav dobro, pijače nam ne manjka, kajti bistri študenti nam gasijo žejo in druge pijače je tudi dovolj. Letos bo dosti krme za živino, tudi mleka ne bo manjkalo za kar se moramo Bogu zahvaliti, da je tudi za abstinentne vse dobro preskrbljeno.

Vrhtega je pa še drugih pripomočkov dovolj, da krepijo dušo in telo, to je veselo gibanje društev, ki se gibljejo v verskem duhu.

Dostikrat človek pozabi, da je žejen. Še na misel mu ne pride, kakšna je pijača. To vem, da se vsakdo kisko drži, kdor preveč v kozarec pogleda in da ni prav pri pravi zvezdi.

Kako so fantje pogumni in za vse dobro vneti, imajo moder značaj, so za pogovor kratkočasni, ako so abstinentje.

Dekleta pa še bolj potrebujejo abstinenca, ker so bolj nežne narave in močne pijače naravnost nič ne potrebujejo.

Torej na noge, nikar ne recite, saj ga malo pijem, to se pravi, kolikor poželiš. Ali ni to rečeno: ne morem se kar nič zatajiti? — Pomislite, koliko vzrokov zatajevanja!

V pokoro za svoje lastne grehe, — za uboge duše v vicah, — za tiste, ki v pijanosti veliko greše. — Najbolj pa iz ljubezni do trpečega Zveličarja na križu, ki je klical: Žejen sem!

Tovarišice, za menoj!

Abstinentka.

Kako se gibljemo.

Kamnica pri Mariboru. Na praznik presv. Krvi Jezusove, iz katere v sv. obhajilu brste device, dne 3. malega srpana, je bil pri nas veličasten cerkveni shod Marijinih družb. To je bil res dan, ki ga je Bog naredil. Človek redkokedaj vidi kaj takega. Okoli 800 družabnic je priromalo od daljnjih in bližnjih krajev počastiti našo marijanceljsko Mater božjo. Okoli 9. ure so šle domače družbenice z Marijo in zastavo do križa čč. šolskih sester romaricam naproti, kjer so se pozdravile z objemom križev. Tih, pa zato ganljiv pozdrav. In zdaj ta veličasten vhod v Kamnico! Velikanska, široka procesija nadebudnih mladenc z bliščočimi Marijinimi znaki na prsih, s plapolajočimi Marijinimi zastavami, med milim petjem Marijinih pesmi, ta čarobni izprevod Marijinih hčera se pomika naprej, na-

prej, kam? Pred Marijin tron v hišo božjo. Kaj takega naši kraji dozdej niso bili vajeni gledati. Ob četrt na 10. uro je bila tiha sveta maša, med katero je ogromno število družabnic prejelo sv. obhajilo. Ob 10. uri pa so nam preč. g. misijonar v krasnih in ganljivih besedah orisali visoki pomen Marijinih družb. Po slovesni sv. maši je bil skupen obed na vrtu g. Marinšeka. Tu se je šele izvedelo, od kako daleč so priromale mnoge članice. Skoraj cele Slovenske gorice so bile zastopane. Tako iz Ljutomera, od Sv. Jurija ob Ščavnici, od Sv. Lovrenca v Slovenskih goricah, od Sv. Jakoba v Slovenskih goricah, od Sv. Benedikta. Potem iz Št. Ilja, iz Jarenine, od Sv. Marjete ob P., od Sv. Barbare, od Sv. Martina pri Vurbergu, od Sv. Petra, od Sv. Križa, iz Št. Janža, iz Cirkve na Dravskem polju, iz

Studenic, da, celo iz daljnje Sladke gore. Posebno veliko število družabnic je bilo od Sv. Magdalene, iz Hoč, Slivnice in Frama. Kakšno navdušenje vlada v naših slovenskih dekletih za čast Marije in materin jezik, vé le tisti, ki jih sliši govoriti. Nad 20 govornic je nastopilo z govori ter izročalo pozdrave Marijinih družb in dekliških zvez. Bilo bi preobširno omenjati, kdo je vse govoril in kaj je govoril. Morebiti se bo našlo to poročilo kje v kakem drugem listu. — Le prehitro nam je tekel prijetni čas, kajti okoli 2. ure smo šli pričakovat družbenic iz mariborske mestne župnije, katerim se je pridružila Marijina družba iz Selnice ob Dravi. Zopet veličasten vhod bele trume med petjem, visoke zastave itd. Zopet so nam preč. g. misijonar krasno govorili. Slovesne večernice s Te Deum pa so nam v spremstvu mnogih gospodov opravili preč. g. dekan. Po popoldanski službi božji so se mnoge družabnice morale vrniti vsled daljnega pota domov; bližnje so pa prišle zopet na vrt poslušat, kaj bodo mariborske in selniške sestrice povedale. In res, kar šest jih je nastopilo z govori, deklamacijami in pozdravi. To je bil torej res dan veselja. Ženice so govorile med seboj: »No, če bi vedela, da bo kdaj tako, pa bi se ne bila omožila«. Hvala torej vsem, ki so k temu krasnemu Marijinemu dnevu kaj pripomogli!

Kamniška Marijina družba.

Iz Velikega Dola (Goriško). Naša Marijina družba obstoji sedaj šesto leto. Ustanoviti jo je bilo težko radi plesa in majhnega števila deklet. Tudi mnogo potrpljenja je bilo treba prva leta. Večkrat se je bilo bati, da družba propade, a vselej se je pokazalo, da Marija družbo varuje. Sedaj so zbrane v njej skoraj vsa dekleta, 39, ter se čutijo srečne in vesele v družbi. Skoraj vse so opravljale šestnedeljsko pobožnost sv. Alojzija. Letos smo začeli nabirati za zastavo pri mesečnih shodih. Imamo tudi Čebelico, letos ustanovljeno, ki je pa šele malo nabrala. Do sedaj je bilo sprejetih v družbo 61 Marijinih hčera. Poročilo se jih je 7, izključenih je bilo (ali so izstopile) 8, nekatere služijo drugod, 2 sta umrli lepe smrti. Jedna najboljših, Franica Zavadlav, se je podala k šolskim sestram. Družba je pokazala dober in velik vpliv na žensko mladež. Namesto pri plesu išče si veselja pri Jezusu in Mariji. Pri nas bi bila krvavo potrebna še Marijina družba za fante. Molimo v ta namen!

Dražgoše. V lepem Marijinem mesecu majniku smo imeli lepo slovesnost; blagoslovili smo namreč novo zastavo dekliške Marijine družbe. Opravilo je izvršil po prav spod-

budnem nagovoru g. prof. L. Arh; kumica je bila poslančeva gospa L. Demšar. Obema iskrena zahvala! Jako lično je izgotovila zastavo g. J. Repše iz Ljubljane. — Tudi smo tu ustanovili moško Marijino družbo; nekaterim ni dobrodošla, — pa vsaka dobra stvar ima nasprotnike in obrekovalce. Naj pripomore k temu, da se tuji, sovražni liberalni duh umakne zopetni krščanski edinosti; naj zopet sije med nami domače solnce prave prostosti in medsebojne prijaznosti!

Iz Mokronoga. Morda bode že kdo mislil, da je, ali pa da bode gotovo kmalu popolnoma zaspala naša dekliška Marijina družba, ker se šele sedaj prvič oglašamo v slavnem, pri nas zelo razširjenem »Bogoljubu«. — Ne, tega naj pač nihče več ne misli, ampak naj vsakdo vé, da se naša družba vedno bolj razvija in vedno lepše cvete. Dokaz temu naj bode večkratno sv. obhajilo, katerega se pogosto udeležujemo, nekatere, ki imajo manj časa, večinoma vsak teden, nekatere pa tudi vsak dan. Odsekov do sedaj še nimamo, a sčasoma bodemo tudi to vpeljali. — Naša Marijina družba se je ustanovila dne 19. septembra 1909. Takrat je bila pri nas res krasna slovesnost, kakršne še ni imela mokronoška fara. Prišle so tudi Marijine družbe iz šestirih farâ, ki so nas spremljale iz mokronoške cerkve na Žalostno goro, kjer je bil potem sprejem. — Ko smo tako dospele na Žalostno goro, so nam naredili preč. g. Flis, generalni vikar ljubljanski, lep govor in nas potem slovesno sprejeli v družbo Marijino. — Ob obletnici ali nekoliko pozneje upamo, da bodemo že blagoslovili novo zastavo. — Našemu voditelju preč. gosp. župniku, kakor tudi vsem odbornikom okrajne posojilnice v Mokronogu se najprisrčneje zahvaljujemo za bogati dar, katerega so podelili za našo zastavo, in vsem drugim, kateri so kaj prispevali v ta namen, kličemo: »Bog plačaj stotero!«

Idrija. Vesel dan in obenem podučljiv smo imele članice Marijine družbe v Idriji 26. junija. Prišli so namreč od našega dekanjskega voditelja č. g. kateheta Oswalda povabljeni iz Ljubljane vlč. gosp. vodja vseh Marijinih družb, J. Kalan, in so nas bodrili in opominjali v peterih govorih, da se čim zvesteje držimo službe Marijine, v katero smo se v začetku tako radostno in vnete zapisale. Naša dekliška Marijina družba ima že več odsekov, me žene smo pa sklenile, da hočemo posredovati, da se bo naše glasilo »Bogoljub« potrudil v več iztisih v naše mesto. Svetega Petra dan pa je bil isti gospod v Spodnji Idriji. Bog naj podeli na priprošnje Marijino obilo blagoslova našim vodnikom pri niiho-

vem delovanju, ki tako požrtvovalno za naš dušni blagor skrbijo!

Z Bučke. Ni še dve leti, kar smo dobili novega gospoda župnika. Kaj se je izpremenilo v tem času! Dobili smo tudi novega gospoda organista, Tomažiča, ki izvrstno vodi cerkveno petje, ne ustraši se nobenega truda za olepšanje cerkve, tako da je ljudstvo zelo zadovoljno. Vedno češčenje se je ustanovilo na rožnovensko nedeljo takoj po prihodu gospoda župnika; sedaj molimo vsako nedeljo in praznik glasno, in med uro se vedno oglasi tudi z orglami in petjem g. organist. Marijina družba je dobila tudi odbornice, prednico in svetovalke, česar prej ni bilo; sploh je družba v lepšem redu. Marijina družba je pri procesiji svetila pred Najsvetejšim že o Veliki noči in na praznik sv. Rešnjega Telesa, kar je bilo zelo veličastno, seveda nasprotnike je tudi malo v oči bodlo. Družbenih shodov se pridno udeležujemo in skupnega sv. obhajila. Skupno sv. obhajilo je pa vselej, kadar je shod za dekleta; in kadar imajo fantje svoj shod, imajo tudi skupno sv. obhajilo. Na praznik presv. Trojice je bil slovesen shod in slovesen sprejem. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo v farni cerkvi, popoldan pa pri podružnici v lični cerkvi sv. Martina, ki je približno do sto korakov od farne cerkve; tam imamo zmiraj shode, ker imamo tudi tam svojo lepo ozaljšano družbeno podobo. Sprejetih je bilo 31 deklet. Najprvo je bil lep govor, potem poklic sv. Duha in sprejem. Pele so se krasne Marijine pesmi in pete litanije, h koncu zahvalna pesem. Mladina se lepše obnaša v cerkvi, zlasti šolski otroci lepo molijo predno gredo iz cerkve, in pri krščanskem nauku lepo odgovarjajo. Pogosto sveto obhajilo se je že tudi dokaj razširilo, upamo, da se še bo.

Medgorje na Koroškem. Dne 3. junija 1906. je bilo sprejetih 24 deklet v prekrasni vrt Marijine družbe. Hvala Bogu in Mariji, da Marijina družba kljub tolikemu preganjanju in nasprotovanju še živi in se še dokaj razvija. Letos na Binkošti smo obhajali četrto obletnico njenega obstanka. Popoldan pri slovesnem shodu je govoril preč. gosp. dr. Fr. Cukala iz Celovca o dolžnostih, katere imajo Marijine hčerke, zlasti pa o posnemanju njenih čednosti. Po govoru sta bili sprejeti dve novi članici. Število naše Marijine družbe bi moralo šteti sedaj 37 članic, a žalibog morali smo v teku štirih let iztrebiti nekaj plevela. Kdor pozna razmere na Koroškem, zlasti pa pri nas v celovski okolici, se temu ne bo čudil. Ples in pijančevanje je kuga, ki mori pri naš mladino. Dekle. ki hodi zadnja leta v

šolo, težko čaka dneva, ko bo prosta, da bo tako mogla vstopiti v Marijino družbo, a komaj zapusti šolske klopi, ji zaslepljeni starši dovolijo na ples in proč je vse veselje, ki ga je imela prej — in že je odtrgana Marijini družbi. — Dne 12. junija 1910. smo dekleta predstavljale na župniškem vrtu igro »Ljudmila«, katera je v zadovoljnost občinstva dobro uspela. — Dne 4. julija je zgledna Marijina hčerka Lucija Riepan pokleknila s svojim zaročencem, istotako poštenim mladeničem, pred oltar. Z družbenimi znaki in z družbeno zastavo smo jo spremili v cerkev, kjer smo se s pesmijo: »O draga sestra, bodi srečna...« poslovile od nje.

Št. Peter v Savinjski dolini. Pred godom sv. Alojzija je mnogo mladeničev in deklet obhajalo šetnedeljsko pobožnost v čast temu svetniku. Na god dne 21. junija so imeli otroci prvo sveto obhajilo. Za nas odraščene pa je bil glavni praznik v nedeljo potem. Že v soboto so dekleta osnažile in okrasile cerkev, da tako lepa menda še ni bila. Pa tudi za dušno lepoto je bilo preskrbljeno. Prišla sta dva gospoda iz Celja pomagat spovedovat. V nedeljo ob 6. je bila najprej sv. maša, med katero je pristopilo blizu 300 oseb k skupnemu sv. obhajilu, po sveti maši pa je bila pridiga o Marijini družbi, po pridigi je bilo sprejetih v Marijino družbo 133 deklet, 48 fantov in 81 mož. Ganljivo je bilo poslušati, kako je vsak stan posebej glasno in z navdušenjem molil posvetivno molitev k brezmadežni Devici. Popoldne ob 2. uri je bil kratek obhod, štiri dekleta so nosile kip lurške Device, med procesijo so prepevale lavretanske litanije, in veseli dan je bil zaključen. — Mi že sedaj precej delujemo po tvojem smislu, predragi »Bogoljub«. Imamo v naši fari ustanovljeno bratovščino najsv. Src Jezusa in Marije. Prve petke prav slovesno obhajamo s prejemanjem sv. zakramentov. Pa tudi sicer se pri nas vedno bolj množi pogosto sv. obhajilo. Tudi se skrbi za olepšavo cerkve, za glasno molitev v cerkvi. Skoraj brez izjeme vsako nedeljo po večernicah, pa tudi ob delavnikih navadno dvakrat v tednu kake četrt ure imamo glasno češčenje Najsvetejšega. Pa za eno reč pa še le nimamo poguma, to je za abstinencijski odsek. Zdaj, ko je ustanovljena Marijina družba, hočemo z božjo pomočjo še z večjo gorečnostjo delati za vse, kar je dobro in sveto.

Novi York. Že dolgo nismo ničesar poročali iz New-Yorka o naši družbi. Morda ste mislili, tam onstran velike luže, da smo zaspali. Toda glasilo »Ave Maria« je sempatje sproti sporočilo družbene novice, zato smo

mislili, da ste tudi doma brali te novice, saj gre tega lista tudi domov precej. Kar je posebno zanimivo, je to, da so nas naš doseđanji duhovni voditelj in ustanovitelj p. Kazimir zapustili, ker so bili imenovani za predstojnika novega slov. frančiškanskega samostana v Rockland Lake pri Novem Yorku. Radi preobilnih poslov, katere so morali izvrševati, je bilo naravno, da se niso mogli zavzeti za družbo še posebej. Dolžne smo jim veliko hvaležnosti za njih obilni trud z nami. Sedaj smo dobile č. p. Anzelma Murn za svojega voditelja, ki so se z velikim veseljem zavzeli za družbo in upamo, da homo pod njih spretnim vodstvom zopet krepko napredovale. Te dni smo imeli sveti misijon, prvi v Novem Yorku, katerega so imeli sami p. Anzelm. Sv. misijon je jako dobro uspel. Cel teden se je navdušenih govorov udeleževala velika večina rojakov. Zjutraj ob pol 6. uri, kar je za Ameriko nekaj posebnega, je že bila cerkev sv. Miklavža polna; potrudili pa so se tudi naši pevci in tako zgodaj vsak dan peli pri sv. maši in misijonske pesmi, za kar jim bodi topla hvala. Družbenice zlasti so se ga pridno udeleževale. Želeti bi bilo, da bi se vse Marijine družbenice, ki prihajajo v Ameriko, priglasile preje pri naši družbi in nam poslale natančen naslov, kam gredo. Potem naj bi vsaj v pismeni zvezi stale z našo družbo. Saj ima naša družba tudi drugod svoje članice, kjer ni Marijine družbe, pa nam mesečno pošiljajo potrdilo opravljenega sv. obhajila. Gosp. urednik družb, ali bi ne mogli v tem oziru kaj storiti? Koliko Marijnih družbenic pride sem v kraje, kjer ni slovenske fare, ni družbe, pa popolnoma pozabijo, komu so se posvetile. Marsikatera bi se ohranila poštena na ta način. — Pozdrave pošiljamo vsem družbenicam v domovini.

Škale pri Velenju. V ponedeljek, dne 13. junija, je bilo za našo župnijo veliko veselje. Prišli so naš prevzvišeni knez in škof lavantinski deliti zakrament sv. birme. Sprejem je bil zelo krasen. Najprej je pozdravila prevzvišenega knezoškofa neka učenka, potem pa ena družbenica v imenu Marijine družbe. Obema deklicama so prevzvišeni izrazili svojo pohvalo. Dan sv. birme nam bo ostal v trajnem spominu, kajti ta dan so blagoslovili tudi novo družbeno bandero, in božjo besedo so tako vneto oznanjevali, da se je marsikatero oko solzilo. Bog ohrani nam še veliko let našega višjega nadpastirja!

Nevlje pri Kamniku. Naša Marijina družba, mladeniška in dekliška, — letos bo že 10 let, kar je bila ustanovljena, — šteje okrog 30

mladeničev in okoli 50 deklet, ki se obnašajo precej vzorno in vestno izpolnjujejo družbena pravila. Shode imamo vsak drugi mesec v stari šoli, razun kadar je skupno sv. obhajilo, takrat pa v cerkvi. — Dekleta so že ustanovile razne odseke: za pogostno sv. obhajilo, za glasno molitev v cerkvi in za nabiranje novih udov. — 12. maja smo imeli veliko srečo, ko smo imeli v svoji sredi svojega višjega pastirja knezoškofa. — Naša farna cerkev sv. Jurija je postala prav lepa hiša božja, odkar imamo dobrega, vnetega gospoda župnika. Dekleta so darovale zdaj lep prt za oltar Matere božje. — K nam prihaja lepo število časnikov, kakor »Bogoljub«, »Domoljub«, »Glasnik«.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Kakor se je poročalo, se je pri nas lansko leto kanonično ustanovila Marijina družba. K družbenemu nauku, katerega imajo ljubljani in nad vse skrbni nam voditelj, vlč. g. kaplan Rátej, se zberemo vsak mesec enkrat. Nismo in upam, da tudi ne bomo pozabile krasnih nauk, ki smo jih slišale tekom časa od ustanovitve Marijine družbe. — Naj še omenim nekaj o odseku Marijine družbe, o delovanju naše dekliške zveze. Zborovanje imamo navadno isto nedeljo po večernicah v čitalnici, kadar imamo prej v cerkvi družbeni nauk. Na zborovanju dne 5. junija nam je Micika Vrščeva v navdušenih besedah označila delavnost mladenke, oziroma gospodinje in matere. Zatem je deklamirala ena mladenka Gregorčičevo: »Znamenje«. Potem so nam še vlč. gospod voditelj in tajnica Micika Čagnova razložili namen novo ustanovljenega društva »Slovenska Straža«, kojega sedež je v Ljubljani, in hudo borbo naših obmejnih bratov v Št. Ilju ter nas bodrili, da darujmo vsaka kolikor toliko v pomoč zatiranih nam bratov in sester v Št. Ilju.

Od tržiške dekliške Marijine družbe. Od zadnjega našega poročila v dragem nam »Bogoljubu« se je marsikaka izprememba izvršila med nami. Najbolj žalostno je, da smo že dalj časa brez naše dobre in požrtvovalne prednice, gdč. Pirc, ki se že par mesecev zdravi v Ljubljani. Molitve k nebeški patroni bodo gotovo pripomogle, da se skoro povrne zdrava med nas. — Dobile smo s 1. julijem novo stanovanje in sicer v dosedanjih prostorih društva sv. Jožefa, ki se je preselilo v svoj novi dom. Imamo tri sobice, kjer se bomo zbirale v prostem času k branju listov in knjig, ki so nam tu na razpolago. — Lep dan smo imele 19. junija. Bil je ta dan glavni praznik družbene patrone, Marije vedne pomočnice. Zjutraj smo imele skupno sveto ob-

hajilo in družbeno mašo s petjem. Ob 11. uri smo se udeležile po odposlanstvu blagoslovljenja in otvoritve novih prostorov društva sv. Jožefa. Ob 2. uri popoldne pa je veleč. g. stolni kanonik Sušnik po kratkem nagovoru sprejel v družbo 18 novih članic. Z zahvalno pesmijo se je končala lepa in izpodbudna slovesnost. Ena članica in ena kandidatinja sta pred mesecem stopili v zakonski stan. Pri poročni sveti maši so jima pele društvene pevke. — Če še omenim, da smo se vpisale skoro vse članice v apostolstvo sv. Cirila in Metoda ter nabrale malo vsotico za obmejne Slovence, je umevno.

V Šmarjeti družba Marijina spi, tako menda svet misli, če se nas sploh kdaj spomni. Res, fantje so nekam bolj mrtvi sinovi Marijini, nimajo in nimajo pravega mladeniškega veselja za čisto in lepo čednostno življenje; kljub poletni vročini so le takole bolj mrzli, pa upajmo, da se omehčajo! Bog daj tudi moški mladini spoznati, da človek za stalno srečo dela le takrat, če svoje strasti premaguje, se pijančevanja, ponočevanja, kvantanja, preklinjevanja varuje itd. Bog bodi zahvaljen, da vsaj pri večini deklet prodira to prepričanje bolj in bolj, in se z veliko vnemo pod Marijinim varstvom trudijo za krščanske čednosti. Veselo znamenje je, da deklice komaj čakajo dneva, ko bodo v Marijino družbo sprejete, pa da vse kar žele družbenih shodov, kjer jih gospod voditelj poučuje, v dobrem utrjuje, pa tudi svari ali naravnost pograja. Pohvaliti pa moramo naše družbarice tudi zato, ker so prav te pri popravljanju farne cerkve res pridne, nekatere skoro kar preveč, dočim druge, ki niso v družbi še zraven ne pridejo drugače kot gledat. Nedeljo za nedeljo Marijine hčere nosijo vode v jamo, katero smo nalašč zato naredili, nakladajo voznikom opeko, apno, premetavajo pesek itd., tako, da bi brez teh skoro bili v zadregi. Čast in hvala vsem dotičnim. Bog, v čegar čast delajo, naj jim poplača! Le tako naj še v prihodnje lepo pomagajo! . . . Pohvalno je tudi, da so se dekleta kot udani otroci Marijini začetkom maja t. l. v spremstvu g. voditelja prvič skupno poklonile svoji kraljici Mariji Pomagaj na Brezjah. Mimogrede so obiskale tudi božjo pot na blejskem otoku. Dasi je bilo ves čas slabo vreme, se jim je vendar tako dopadlo, da so precej sklenile, da bodo kmalu zopet šle; tistim, ki niso šle, je prav žal in pravijo, da drugič ne ostanejo doma za noben denar . . . 7. junija pa so priredile ter 12. junija ponavljale igro »Nežika z Bleda«, pa obkrat navrgle eno veselo

igro »Čašica kave«. Vse brez izjeme so svoje vloge prav dobro rešile, nekatere naravnost izvrstno; treba je namreč pomisliti, da jih največ prej še nikoli ni bilo na odru? Parkrat so se solze lesketale v očeh gledalcev. Smejali pa so se najbolj tisti usiljivi krošnjarici. Hvala jim za tako lepe kratkočasne urice!

Razno.

Celje. Naznanilo. Šolske sestre, ki imajo v zavodu osemrazredno dekliško šolo, vsprejemajo tudi učenke na stanovanje in hrano. Zraven imajo priložnost učiti se modernih jezikov, glasovir, citre, gosli, brzopis, umetna ročna dela, šivati in prikrojevati. Več pove predstojništvo zavoda.

Celje. Priporočilo. Neka pridna hčerka Marijina — Jožefa Golavšek po imenu — stanujoča na Bregu v občinski hiši št. 18, p. Celje, se je priučila izdelovanja suhih cvetlic, vencev itd. za cerkve, kapele itd., da si s tem služi svoj vsakdanji kruh; služiti ne more, ker je bolj slabega zdravja. Podpisani v njenem imenu ponižno prosi, da bi jo blagovolili v Vašem lepem listu priporočiti častiti duhovščini. — P. Ladislav, kapucinski gvardijan.

Nova skladba.

Himna v čast sv. Cirilu in Metodu. Besede Silvin Sardenkove. Za moški in mešani zbor uglasbil Stanko Premrl. — Naš izvrstni skladatelj St. Premrl je s svojo prelepo himno v čast sv. Cirilu in Metodu gotovo zelo ustregel našim cerkvenim zborom. Himna je slovesna, pa tako poljudna in preprosta, da se je bodo tudi manjši pevski zbori z lahkoto naučili. Ker je prirejena za moški in mešani zbor ter za enoglasno petje, zato je vsestransko porabna. Naj bi se večkrat, posebno ob godu naših sv. apostolov razlegala po naših cerkvah!

Opazke uredništva. Novi Jork: Pogostokrat naročamo in v novi knjigi »Vodnik marijanski« je to posebno obširno in natančno razloženo, kako naj se naroča in pazi na ude družb, ki prehajajo iz kraja v kraj. Če se bo po tem ravnalo, gotovo se jih bo mnogo ohranilo. Pozdrav po Mariji, poštena slovenska dekleta, onkraj velike luže!

Pisarna jeruzalemskega romanja bo od 1. avgusta dalje v Alojzišču, kamor se urednik preseli. V prvi polovici avgusta njega samera ne bo veliko v Ljubljani (a pisarna bo odprta), v drugi polovici pa večinoma.

e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje in žalostne Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) Marijinim družbam; i) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

16. Torek. Sv. Rok. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

21. Nedelja. Sv. Joahim. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

25. Četrtek. Sv. Ludovik. Tretjerednikom vesoljna odveza.

28. Zadnja nedelja v mesecu. Praznik preč. Srca Marijinega. Sv. Avguštin. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa, kakor 4. dan t. m.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) vsem, ki trikrat na teden z drugimi skupaj molijo sv. rožni venec. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Nameni sv. očeta. — Srečna izvolitev tržaškega škofa. — Naše jeruzalemsko romanje. — I. jugoslovanski katoliški shod. — Katoličani v Bosni in na Hrvaškem. — Združenje razkolnih Slovanov s sv. Cerkvijo. — Razširjanje svete vere med neverniki. — Naše mladeniške Marijine družbe.

Zasebne zadeve: Neka Marijina hči v velikih dušnih in telesnih težavah. — Neki oče-pijanec za spreobrnjenje in da se povrne v družino hišni mir. — Neka druga družina za mir in medsebojno ljubezen. — Neka oseba za odpuščanje grehov in srečno smrt. — Neka oseba za ljubo zdravje. — Neka Marijina družba za lepo zgledno krščansko življenje. — Dve Marijini hčeri za zdravje. — Ze več časa bolna mati.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: Mladenič A. P. v Ameriki. — T. G. v Kranju sv. Jožefu. — M. P. na Bohinjski

Beli. — J. Š. v Gradcu sv. Antonu. — Marija Verč v Komnu. — J. Marinčič v Trstu. — Nežika Osojnik v Gornji Radgoni.

Bil sem v veliki telesni nevarnosti, imel sem hude srčne napade. Komu drugemu se imam zahvaliti, kakor tisti, ki si je v Brezjah izbrala prostor, kjer bo delila svoje milosti in sem jo na nasvet nekega duhovnika klical na pomoč in končno obljubil, da razglasim v »Bogoljubu«. In glejte, naša najboljša Mati mi je pomagala in sem, hvala Bogu, ozdravel. Čast tedaj in vse spoštovanje mogočni Kraljici, »Zdravju bolnikov«! — Celje, dne 8. junija 1910. — Srčno hvaležni A.

Darovi:

Za bolgarski misijon: Vič. B. Bartol 40 K; Kat. Meglič 6 K; neim. 3 K; učenke III. razreda zunanje ljudske šole v Škofji Loki 4 K; Mat. Bobnar, župan, Lahovče, 1 K 5 vin.; Marija Miglar 30 K.

Za armado sv. križa: Bohinjska Srednja vas 48 K 26 vin.; z Blok 4 K 46 vin.

Za odkup poganskih otrok: Mar. Sluga 30 K; neim. 30 K; Ana Čuješ 20 K; Fr. Cesar 20 K; Marko Kostanjevac 30 K.

Za misijone: Z Blok 2 K; Val. Sok, Tatabanya, 3 K; neim. 1 K.

Za Detinstvo: Z Blok 7 K 92 vin.; Jan. Podlipnik, Sela, 2 K 68 vin.

Za kruhe sv. Antona: Marija Žagar, Osilnica, 1 K; neim. 1 K.

Za katoličane v Bosni: Fr. Krošelj, kaplan, Šoštanj, 30 K.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Mat. Bobnar, Lahovče, 1 K 30 vin.; neim. 2 K.

Za bratovščino sv. Dizma: Mat. Bobnar, Lahovče, 1 K 20 vin.

Za stradajoče bolgarske reveže v Makedoniji: Mat. Bobnar, Lahovče, 1 K 5 vin.

Za kitajske misijone: Fran Vnuk, Botkovci, Juršinci, 10 K; Fran Novak, Juršinci, 1 K.

Za gobove: Neimenovan 1 K.

Kamnoseški izdelki iz marmorja za cerkvene in pohišvene oprave, spomeniki iz marmorja, granita ali sijenita, apno živo in ugašeno se dobi pri

Alojziju Vodniku

3696

kamenarskem mojstru

Kolodvorska ulica

Ljubljana

Kdor še ni obnovil naročnine za l. 1910, naj to stori nemudoma, da se mu lahko dopošljejo zastale številke.

Najstarejša slovenska tverka te stroke.

Obstoji že nad 38 let.

Ana Hofbauer

imejteljica zaloge cerkvene obleke in orodj
Ljubljana, Wolfova ul. 4

Ženske lase

odstrižene in zmešane kupujem po najvišji ceni

M. Podkrajšek frizer za dame in gospode
Sv. Petra cesta 32, Levčeva hiša.
— Izdelujem vsa lasna dela. —

Svarilo!

Schicht-ovo milo je pravo samo z imenom

Schicht

in z znamko „Jelen“.

Nedosežno

v kakovosti in nizkih cenah ostane iz moje ročne tkalnice izdelano

platneno in bombažasto blago.

VZORCI
vsega platnega in bombažastega blaga na zahtevo zastavi.

40 m lepih sortiranih, pristnih pralnih ostankov za posteljino, barvani cešir, modrikasto blago, belo blago i. t. d. — 4 do 6 m dolgi K 15.— Isti, prvovrstne kakovosti K 18.—

Od ostankov se vzorci ne pošiljajo.

NAROČILA
(razun ostankov)
od 30 kron franko.

Posteljina (kanafas) barv. la kakovost 75 cm široka, 25 cm dolga K 9-20
Posebna posteljina, barv., prvovrst. kakov. 78 cm šir. 25 m dolga " 11-60
Posteljina, barv. prima kakovost 112 cm 20 cm dolga " 12-40
Posebna posteljina, barv. prvovrst. kakov. 118 cm šir. 20 cm dolga " 15-60
Modni cešir, krasni vzorci prvovrst. kakov. 25 cm šir. 6 kuponov po 3 m ali 3 kuponi po 6 m = 18 m dolgi " 9-40
Krizat, barvasti za spodnja krila, progast prima 112 cm širok, 15 m dolg " 13-50
Irlandsko platno, prvovrst., 80 cm šir. 25 m d. " 13-80

Batist-platno, prvovrst. finonitk., 85 cm šir. 25 m dolgo " 12-65
Rumbarško platno prvovrstno, 82 cm široko, 25 cm dolgo " 13-35
Damaše platno, prvovrst., 100 cm šir. 20 m d. " 12-—
Rjube brez živa. platn., obrobljene 150/225 cm 6 kosov " 15-—
Iste prvovrstne " 16-80
Damaše-zepni robci za dame, fino nitkasti, 45/45 cm, 1 tucet " 3-30
Jedline garniture, dvojni damaše za 6 oseb 1 gar. " 7-—
Kavine garniture z ajour v rožasti, modri in rumeni barvi, za 6 oseb, 1 garnitura " 6-—

Moje blago izdelujem samo iz najbolje preje, zato rej jamčim za kakovost in pristno barvnost.

Pošilja se po povzetju.

1895 1-1

Za nepovoljno denar nazaj.

Tkalnica pisanega in platnena blaga **Karl Kohn, Nachod št. 24, Češko.**

Priznано dobro blago za

moške in ženske obleke

sukno, platno in drugo manufakturno blago se kupi najceneje v Ljubljani „Pri Gorenjki“

Pogačarjev trg. Ostanki po znižanih cenah.

Čisto platnene obeljene **rjuhe brez šiva** bombažasti in platneni ostanki

- 150 cm. široke, čisto platnene rjuhe, 225 cm. dolge, 1 komad . . . 2 K 70 h
 150 " " debelejšje, čisto platn. rjuhe, 225 cm. dolge, 1 komad 3 K 30 h
 (najmanj se odda pol tucata).
 tucat kuhinjskih damast-brisač (sivih ali belih), 50/110 6 K 50 h
 1 " belih batist-robcev, 45/45 K 2—, K 3—, K 5-50
 1 garnitura za kavo, čisto platno (v različnih barvah ali bela), za 6 oseb 7 K — h
 1 kos fine, bele, čisto platnene tkanine za srajce, 23 m., 28 cm. šir. . 19 K — h
 40 m. pristno barv. perilnih ostankov v dolžini od 3—15 m., posteljnina, kanafas, oksford, oblačilno sukno, tkanina bela in tisk., šifoni, krizez itd. . 18 K — h

pošilja po povzetju:
Ant. Marschik
 tkalnica
Giesshübel št. 10
 pri Novem mestu o M.

Mnogo priznalic in zahvalnic je najboljšje priporočilo in dokaz, da postrežem s solidnim in trpežnim blagom.

Nakupujoči

oblačilno blago za ženske in moške obleke, blagovolite se ozirati na priporočljivo trgovino

▣ **JANKO ČEŠNIK** ▣

Ljubljana :: :: Stritarjeva - Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga vsakovrstnega belega perilnega blaga v bombažu in platnu v poljubni širokosti. - Različne preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd.
 Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

Največja in najstarejša tovarna lončenih pečij in raznih lončenih izdelkov

AVGUST DRELSE

Mnogokrat
odlikovana

V LJUBLJANI

Mnogokrat
odlikovana

priporoča se slavnemu občinstvu in prečast. duhovščini v naročila na

štedilna ognjišča in peči

preproste in najfinejše, izvršene v poljubnih barvah in vzorcih najbolj strokovnjaški, solidno in trpežno po najnižjih cenah. Zupnišcem, samostanom in šolam dovoljujem znaten popust.

3460

Ilustrovani ceniki na razpolago.

Denarni promet do 31. decembra 1909
čez 83 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. marca 1910
čez 21 milijonov kron.

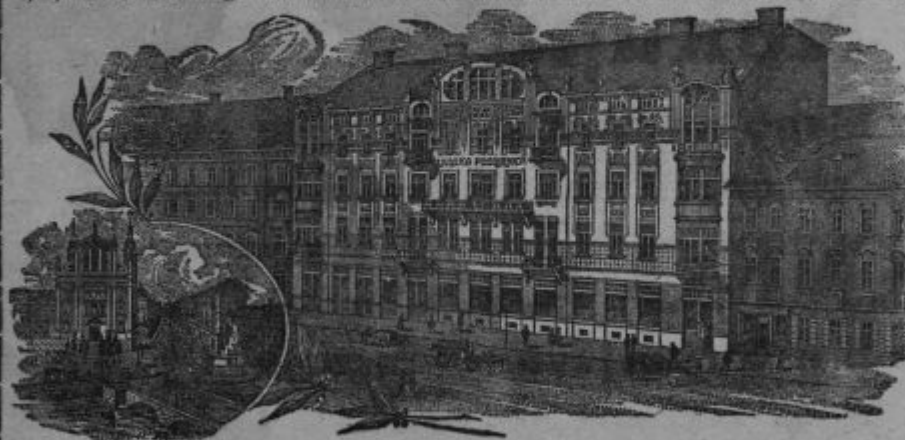
Ljudska posojilnica 8 registrirana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakeh vložnih 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glav. K 503-575-98

Hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje kaj prekinilo. Za nalaganje po pošti so poštino-hran. položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge od svojih združnikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vključbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvo) in zastavi vrednostnih papirjev. Menjice se naskulant eskompirajo.

MARLIN TRG

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stoini kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n. L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobl, posestnik in trgovec, Breg p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in obrt. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šilbar, župnik na Rudniku.